

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านมาระโก

บทที่ 1

การประกาศของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

(มธ 3:1-11; ลก 3:1-16)

(ยน 1:6-8, 19-28)

1 การเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า

2 ตามที่มีเขียนไว้ในพวกศาสดาพยากรณ์ว่า ‘ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน

3 เสียงของผู้หนึ่งที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “ท่านทั้งหลายจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำบรรดาหนทางของพระองค์ให้ตรงไป”

4 ยอห์นได้ให้บัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาแห่งการกลับใจใหม่ เพราะการทรงยกบาปทั้งหลาย

5 และทุกคนทั่วแผ่นดินยูเดียได้ออกไปหา ยอห์น และบรรดาคนแห่งกรุงเยรูซาเล็ม และทุกคนได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน โดยสารภาพบาปทั้งหลายของตน

6 และยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอฐ และด้วยหนังสัตว์ที่คาดเอวของท่าน และท่านได้รับประทานพวกตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า

7 และประกาศ โดยกล่าวว่า “มีพระองค์ผู้หนึ่งที่ทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเรา เสด็จมาภายหลังเรา

หลังเรา ผู้ซึ่งเราไม่คู่ควรที่จะน้อมตัวลง และแก้สายรัดรองเท้าของพระองค์

8 แท้จริง เราได้ให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะทรงให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น

(มธ 3:13-17; ลก 3:21-22)

9 และต่อมาในวันเหล่านั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแห่งแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน

10 และในทันใดนั้นเมื่อเสด็จขึ้นมาจากน้ำ พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นฟ้าสวรรค์ทั้งหลายแหวกออก และพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาบนพระองค์

11 และมีเสียงหนึ่งจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก”

พระเยซูถูกทดลองโดยซาตาน

(มธ 4:1-11; ลก 4:1-13)

12 และในทันใดนั้น พระวิญญาณทรงเร่งเร้าพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร

13 และพระองค์ทรงอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นเป็นเวลาสี่สิบวัน โดยถูกทดลองจากซาตาน และทรงอยู่กับบรรดาสัตว์ป่า และ

(1) มธ 1:1; ลก 3:22 (2) มลค 3:1 (3) อสย 40:3; มธ 3:3 (4) มธ 3:1; ลก 3:3 (5) มธ 3:5

(6) มธ 3:4 (7) มธ 3:11; ยน 1:27; กจ 13:25 (8) อสย 44:3; กจ 1:5 (9) มธ 3:13; ลก 3:21

(10) อสค 1:1; มธ 3:16 (11) สดต 2:7; อสย 42:1; มธ 3:17 (12) มธ 4:1; ลก 4:1 (13) มธ 4:10

พวกทูตสวรรค์ปรนนิบัติพระองค์
พระเยซูทรงเริ่มประกาศในแคว้นกาลิลี

(มธ 4:12-13; ลก 4:14)

14 บัดนี้หลังจากยอห์นถูกขังไว้ในคุก
แล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี
โดยทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร
ของพระเจ้า

15 และตรัสว่า “เวลากำหนดมาถึงแล้ว
และอาณาจักรของพระเจ้าย่อมมาใกล้แล้ว
ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อ
ข่าวประเสริฐเถิด”

ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์

ยาขอบ และยอห์น

(มธ 4:18-32; ลก 5:10-11)

(ยน 1:35-42)

16 บัดนี้ขณะที่พระองค์เสด็จไปข้างทะเล
กาลิลี พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นซีโมน
และอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอด
อวนอยู่ในทะเล เพราะเขาทั้งสองเป็นชาว
ประมง

17 และพระเยซูตรัสกับเขาทั้งสองว่า
“พวกท่านจงตามเรามาเถิด และเราจะ
กระทำพวกท่านให้กลายเป็นชาวประมง
ผู้จับคน”

18 และในทันใดนั้น เขาทั้งสองได้ละอวน
ทั้งหลายของตน และตามพระองค์ไป

19 และเมื่อพระองค์เสด็จต่อไปอีกหน่อย
หนึ่งจากที่นั้นแล้ว พระองค์ทอดพระ
เนตรเห็นยาขอบบุตรชายของเศเบดีกับ
ยอห์นน้องชายของเขา ผู้ซึ่งอยู่ในเรือ
กำลังซ่อมอวนทั้งหลายของตนด้วย

20 และในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียก
เขาทั้งสอง และเขาทั้งสองได้ละเศเบดี
บิดาของตนไว้ในเรือกับพวกลูกจ้าง และ
ตามพระองค์ไป

พระเยซูในเมืองคาเปอร์นาอุม

ทรงขับผีทั้งหลายออก

(ลก 4:31-37)

21 และพระองค์กับพวกเขาจึงเข้าไปใน
เมืองคาเปอร์นาอุม และทันใดนั้นในวัน
สะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรม-
ศาลา และทรงสั่งสอน

22 และเขาทั้งหลายก็ประหลาดใจด้วย
หลักคำสอนของพระองค์ เพราะว่าพระ
องค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขาเหมือนผู้หนึ่ง
ที่มีสิทธิอำนาจ และไม่เหมือนพวกธรรม-
จารย์

23 และในธรรมศาลาของพวกเขามีชาย
คนหนึ่งที่มีผีโสโครกตนหนึ่งเข้าสิง และ
มันได้ร้องออกมา

24 โดยกล่าวว่า “ปล่อยพวกเราไว้แต่
ลำพังเถิด พวกเราเกี่ยวข้องอะไรกับท่าน
เล่า ท่าน พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ท่านมา
เพื่อจะทำลายพวกเราหรือ ข้ารู้ว่าท่านเป็น
ผู้ใด คือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

25 และพระเยซูตรัสห้ามมัน โดยตรัสว่า
“เจ้าจงนิ่งเสีย และออกมาจากเขาซิ”

26 และเมื่อผีโสโครกตนนั้นได้ทำให้เขา
ชักและร้องด้วยเสียงดังแล้ว มันก็ออกมา
จากเขา

27 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ จน
กระทั้งพวกเขาถามกันในท่ามกลางพวก

(14) มธ 4:12 (15) ดนล 9:25; มธ 3:2; 4:17 (16) มธ 4:18; ลก 5:2

(17) มธ 13:47 (18) มธ 19:27; ลก 14:26 (21) มธ 4:13, 23 (22) มธ 7:28

(23) มธ 12:43; มก 5:2; ลก 4:33 (24) สดด 16:10; มธ 8:28-29 (26) มก 9:20

เขาเอง โดยกล่าวว่า “สิ่งนี้เป็นอะไรหนอ
หลักคำสอนใหม่นี้คืออะไร เพราะท่านสั่ง
แม้แต่ผีโสโครกทั้งหลายด้วยสิทธิอำนาจ
และพวกมันก็เชื่อฟังท่าน”

28 และในทันใดนั้น ชื่อเสียงของพระองค์
ก็เลื่องลือไปตลอดทั่วบริเวณที่อยู่รอบ
แคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงรักษาแม่ยาย ของซีโมนเปโตรให้หาย

(มธ 8:14-15; ลก 4:38-39)

29 และในทันใดนั้นเมื่อพระองค์กับพวก
เขาออกมาจากธรรมศาลาแล้ว พระองค์
กับพวกเขาจึงเข้าไปในบ้านของซีโมนและ
อันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น

30 แต่แม่ยายของซีโมนนอนป่วยเป็นไข้
อยู่ และในไม่ช้าพวกเขาก็ทูลพระองค์ให้
ทราบเกี่ยวกับนาง

31 และพระองค์ก็เสด็จมาและจับมือของ
นาง และพยุงบาตรขึ้น และในทันใดนั้นไข้
นั้นก็ออกไปจากนาง และนางปรนนิบัติ
เขาทั้งหลาย

ในเวลาเย็นพระเยซูทรงรักษา คนเป็นอันมากให้หาย

(มธ 8:16-17; ลก 4:40-41)

32 และในเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตก
แล้ว เขาทั้งหลายพาบรรดาคนที่เป็โรค
ภัย และคนทั้งหลายที่มีพวกผีเข้าสิงอยู่
มาหาพระองค์

33 และคนทั้งนั้รก็อ้อนอยู่ที่ประตู

34 และพระองค์ได้ทรงรักษาคนที่เป็
โรคต่าง ๆ ให้หายหลายคน และได้ทรง

ขับผีออกเสียหลายผี และไม่ทรงอนุญาต
ให้ผีเหล่านั้นพูด เพราะว่าพวกมันรู้จัก
พระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐาน แล้วออกไปประกาศ

(ลก 4:42-44)

35 และในตอนเช้ามีด โดยทรงลุกขึ้น
ก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นตั้งนาน พระองค์เสด็จ
ออกไป และเสด็จเข้าไปในที่เปลี่ยว และ
ทรงอธิษฐานอยู่ทีนั้น

36 และซีโมนกับคนทั้งหลายที่อยู่กับเขา
ก็ตามหาพระองค์

37 และเมื่อพวกเขาได้พบพระองค์แล้ว
พวกเขาก็ทูลพระองค์ว่า “คนทั้งลั้นแสวง
หาพระองค์”

38 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ให้
เราทั้งหลายเข้าไปในเมืองต่าง ๆ ถัดไป
เถิด เพื่อเราจะได้ประกาศทีนั้นด้วย
เพราะเหตุนี้เองเราจึงได้ออกมา”

39 และพระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลา
ทั้งหลายของพวกเขาดลตลอดทั่วแคว้นกาลิลี
และทรงขับผีออกเสียหลายผี

พระเยซูทรงรักษาคนโรคเรื้อนให้หาย

(มธ 8:2-4; ลก 5:12-14)

40 และคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระ
องค์ โดยทูลวิงวอนพระองค์ และคุกเข่า
ลงต่อพระพักตร์พระองค์ และทูลพระ
องค์ว่า “ถ้าพระองค์จะโปรด พระองค์
ทรงฤทธิ์สามารถทำให้ข้าพระองค์สะอาด
ได้”

41 และพระเยซู ซึ่งทรงเกิดพระทัยกรุณา

(28) มธ 4:24; 9:31 (29) มธ 8:14-15; ลก 4:38-39 (32) มธ 8:16-17; ลก 4:40-41

(34) มธ 9:33; มก 3:12; ลก 4:41; กจ 16:17-18 (35) มธ 26:39; มก 6:46 (37) มธ 4:25; ยน 3:26

(38) อสย 61:1-2; มก 10:45 (39) มธ 4:23; มก 1:21; ลก 4:44 (40) มธ 8:2-4; ลก 5:12-14 (41) ลก 7:13

จึงทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออก และสัมผัสตัวเขา และตรัสกับเขาว่า “เราพอใจแล้ว ท่านจงสะอาดเถิด”

42 และทันทีที่พระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หายจากเขา และเขาก็ถูกชำระให้สะอาด

43 และพระองค์ได้ทรงกำชับคนนั้นอย่างแข็งขัน และในทันใดนั้นได้ทรงส่งเขาไป

44 และตรัสกับเขาว่า “ท่านอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปตามทางของท่าน สำแดงตัวแก่ปุโรหิต และสำหรับการหายสะอาดของท่าน จงถวายสิ่งเหล่านั้นซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นพยานต่อคนทั้งหลาย”

45 แต่คนนั้นก็ออกไป และเริ่มป่าวประกาศเรื่องนี้อย่างมาก และรายงานเรื่องนี้ไปทั่ว จนถึงขนาดที่พระเยซูไม่สามารถเสด็จเข้าไปในนครอย่างเปิดเผยได้อีกต่อไป แต่ต้องประทับอยู่ภายนอกในถิ่นทุรกันดารต่าง ๆ และคนทั้งหลายมาหาพระองค์จากทุกแห่งหน

บทที่ 2

คนอัมพาตได้รับความรอด

และได้รับการรักษาให้หาย

(มธ 9:1-8; ลก 5:18-26)

1 และอีกครั้ง หลังจากผ่านไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในเมืองคาเปอร์นาอุม และมีข่าวประกาศไปว่า พระองค์ประทับอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง

2 และในทันใดนั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกัน จนถึงขนาดที่ไม่มีที่พอที่จะรับ

พวกเขา ไม่มี ไม่แม้แต่ที่ใกล้ประตู และพระองค์ทรงประกาศพระวจนะนั้นแก่พวกเขา

3 และพวกเขามาหาพระองค์ โดยนำคนอัมพาตคนหนึ่งมา ผู้ซึ่งถูกหามโดยสี่คน

4 และเมื่อพวกเขาไม่สามารถเข้ามาถึงพระองค์ได้ เพราะคนมาก พวกเขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อพวกเขา รื้อดาดฟ้าหลังคาเป็นช่องแล้ว พวกเขา ก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา

5 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว”

6 แต่มีบางคนในพวกธรรมาจารย์นั่งอยู่ที่นั่น และให้เหตุผลในใจของพวกเขาว่า

7 “ทำไมคนนี้จึงพูดบรรดาคำหมิ่นประมาท ผู้ใดสามารถยกบาปทั้งหลายได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น”

8 และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงรับรู้ในวิญญาณของพระองค์ว่า พวกเขาได้ให้เหตุผลเช่นนั้นภายในตัวพวกเขาเอง พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงให้เหตุผลถึงสิ่งเหล่านี้ในใจของพวกท่านเล่า

9 ที่จะกล่าวแก่คนอัมพาตคนนั้นว่า ‘บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว’ หรือที่จะกล่าวว่า ‘จงลุกขึ้น และยกที่นอนของเจ้า และเดินไปเถิด’ นั้น อันไหนจะง่ายกว่ากัน

(42) มธ 15:28; มก 5:29 (44) ลนต 14:1-32 (45) มธ 28:15; มก 2:2; ลก 5:15, 17

(1) มธ 9:1 (3) มธ 4:24; 8:6; กจ 8:7; 9:33

(7) โยบ 14:4; อสย 43:25; ดนล 9:9 (9) มธ 9:5

10 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายได้” (พระองค์ตรัสกับคนอัมพาตนั้นว่า)

11 “เรากล่าวแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้น และยกที่นอนของเจ้า และไปตามทางของเจ้าไปยังบ้านของเจ้าเถิด”

12 และในทันใดนั้น เขาได้ลุกขึ้น ยกที่นอน และเดินออกไปต่อหน้าพวกเขาทุกคน จนถึงขนาดที่พวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ และถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “พวกเราไม่เคยเห็นการแบบนี้เลย”

ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี

(มธ 9:9-13; ลก 5:27-32)

13 และพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก และประชาชนทุกคนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขา

14 และขณะที่พระองค์กำลังเสด็จผ่านไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายของอัลเฟอัสกำลังนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี และตรัสแก่เขาว่า “จงตามเรามาเถิด” และเขาก็ลุกขึ้น และตามพระองค์ไป

15 และต่อมา ขณะที่พระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนเป็นอันมาก และพวกเขาติดตามพระองค์ไป

16 และเมื่อพวกธรรมาจารย์และพวก

ฟาริสีเห็นพระองค์เสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป พวกเขาจึงกล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมเขาจึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเล่า”

17 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์ก็ตรัสแก่พวกเขาว่า “บรรดาคนปกติไม่ต้องการหมอ เว้นแต่คนทั้งหลายที่เจ็บป่วย เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่บรรดาคนบาปให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่”

18 และพวกสาวกของยอห์นและของพวกฟาริสีเคยอดอาหาร และพวกเขาก็มาและกล่าวแก่พระองค์ว่า “ทำไมพวกสาวกของยอห์นและของพวกฟาริสีอดอาหาร แต่พวกสาวกของท่านไม่อดอาหาร”

19 และพระเยซูได้ตรัสกับพวกเขาว่า “บรรดาสหายของเจ้าบ่าวจะอดอาหารได้หรือตราบใดที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขา ตราบใดที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขา พวกเขาไม่สามารถอดอาหารได้

20 แต่วันเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องถูกพรากไปจากพวกเขา และเมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหารในวันเหล่านั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับ

ผ้าและถุงหนัง

(มธ 9:16-17; ลก 5:36-39)

21 ไม่มีผู้ใดเอาชิ้นผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า มิฉะนั้นชิ้นผ้าใหม่ซึ่งปะเข้าเพื่อเติมในรอยขาดนั้นก็ตึงเสื้อ และรอยขาดนั้นก็ยิ่งแย่งลง

(12) มธ 15:31; ฟป 2:11 (13) มธ 9:9

(14) มธ 4:19; 8:22; 9:9-13; 19:21; ลก 5:27-32; 18:28; ยน 1:43 (15) มธ 9:10

(17) มธ 9:12-13; 18:11; ลก 5:31-32; 19:10 (18) มธ 9:14-17; ลก 5:33-38 (20) กจ 1:9

22 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในบรรดาถุงหนังเก่า มิฉะนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเหล่านั้นขาดไป และน้ำองุ่นนั้นจะหกออกมา และถุงหนังเหล่านั้นก็จะเสียไป แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ในบรรดาถุงหนังใหม่”

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่

แห่งวันสะบาโต

(มธ 12:1-8; ลก 6:1-5)

23 และต่อมา พระองค์เสด็จผ่านเข้าไปในบรรดาทุ่งธัญพืชในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์ ขณะที่พวกเขา กำลังเดินไป ก็เริ่มเด็ดธัญพืชไป

24 และพวกฟาริสีกล่าวแก่พระองค์ว่า “ดูเถิด ทำไมพวกเขาจึงทำสิ่งซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่จะกระทำในวันสะบาโต”

25 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านมีความต้องการและหิว ทั้งตัวท่านและพรรคพวกที่อยู่กับท่าน

26 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศน์ของพระเจ้าในสมัยของอาบียาธาร์ ผู้เป็นมหาปุโรหิต และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่จะรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิต และส่งให้แก่พรรคพวกซึ่งอยู่与您ด้วย”

27 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “วันสะบาโตนั้นได้ทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ และมีใช้มนุษย์เพื่อวันสะบาโต

28 เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์จึงทรงเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย”

บทที่ 3

ทรงรักษาชายมือลีบ

ให้หายในวันสะบาโต

(มธ 12:10-14; ลก 6:6-11)

1 และพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งซึ่งมีมือข้างหนึ่งลีบ

2 และพวกเขาคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาเขาให้หายในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อพวกเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

3 และพระองค์ตรัสกับคนซึ่งมีมือลีบนั้นว่า “มายืนข้างหน้าเถิด”

4 และพระองค์ตรัสแก่คนทั้งหลายว่า “ในวันสะบาโตทั้งหลายเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะทำการดีหรือที่จะทำการชั่วร้าย ที่จะช่วยชีวิต หรือที่จะฆ่าเสีย” แต่พวกเขาก็นิ่งอยู่

5 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรดูพวกเขา รอบ ๆ ด้วยความโกรธ โดยมีพระทัยเป็นทุกข์เพราะเหตุความแข็งกระด้างแห่งใจของพวกเขา พระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือของท่านออกเถิด” และเขาก็เหยียดมือนั้นออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

คนเป็นอันมากติดตามไป

และหลายคนได้รับการรักษาให้หาย

(มธ 12:15-16; ลก 6:17-19)

6 และพวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพวกเฮโรดเรื่องพระองค์ว่า พวกเขาจะทำลายพระองค์ได้อย่างไร

(23) พบท 23:25; มธ 12:1-8; ลก 6:1-5 (24) อพย 20:10; 31:15 (25) 1 ซมอ 21:1-6

(26) อพย 29:32-33; ลก 24:5-9 (27) ปฐก 2:3; อพย 23:12; พบท 5:14 (28) มธ 12:8

(1) มธ 12:9-14; ลก 6:6-11 (2) สดต 37:32; ลก 13:14; 14:1; 20:20 (5) ศคย 7:12 (6) มธ 22:16

7 แต่พระเยซูทรงปลีกตัวออกไป พร้อมกับพวกสาวกของพระองค์ ไปยังทะเลและประชาชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป และจากแคว้นยูเดีย 8 และจากกรุงเยรูซาเล็ม และจากแคว้นเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และพวกเขาจากแคว้นเมืองไทระและเมืองไซดอน ประชาชนเป็นอันมากเมื่อพวกเขาได้ยินถึงบรรดาลึกลับยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้น ก็มาหาพระองค์ 9 และพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพราะเหตุประชาชน เก่งกว่าพวกเขาจะเบียดเสียดพระองค์ 10 ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายแล้ว จนถึงขนาดที่พวกเขาเบียดเสียดพระองค์เพื่อที่จะถูกต้องพระองค์ ทุกคนที่เป็นโรคต่าง ๆ 11 และพวกผีโสโครก เมื่อพวกมันได้เห็นพระองค์ ก็ได้หมอบลงต่อพระพักตร์พระองค์ และร้องออก โดยทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” 12 และพระองค์จึงทรงกำชับพวกมันอย่างแข็งขันว่า พวกมันไม่ควรเปิดเผยว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด

ทรงเรียกอัครทูตสิบสองคน

(มธ 10:1-4; ลก 6:12-16)

13 และพระองค์เสด็จขึ้นไปในภูเขาสูงหนึ่ง และเรียกคนเหล่านั้นที่พระองค์พอพระทัยให้มาหาพระองค์ และพวกเขาได้มาหาพระองค์

14 และพระองค์ทรงตั้งสิบสองคนไว้เพื่อพวกเขาจะอยู่กับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงส่งพวกเขาออกไปเพื่อประกาศ 15 และเพื่อมีอำนาจที่จะรักษาความเจ็บป่วยทั้งหลายให้หาย และเพื่อจะขับพวกผีออกได้

16 และซีโมนนั้น พระองค์ประทานนามสกุลว่าเปโตร

17 และยากอบบุตรชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของยากอบ และพระองค์ประทานนามสกุลแก่เขาทั้งสองว่า โบ-อานเอร์เกส แปลว่า บุตรทั้งหลายแห่งฟ้าร้อง

18 และอันดรูว์ และฟีลิป และบาร์โธโลมิว และมัทธิว และโธมัส และยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส และธิดีเดอัส และซีโมนคนคานาอัน

19 และยูดาสิสคาริโอท ซึ่งได้ทรยศพระองค์ด้วย และพระองค์กับพวกสาวกได้เข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง

20 และประชาชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกไม่สามารถรับประทานอาหารได้

21 และเมื่อพวกมิตรสหายของพระองค์ได้ยินเรื่องนั้น พวกเขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยพวกเขากล่าวว่า “พระองค์เสียสติไปแล้ว”

ความผิดบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้

(มธ 12:24-29; ลก 11:14-20)

22 และพวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า “ผู้นี้มีเบเอล-

(7) มธ 4:25; ลก 6:17 (8) มก 5:19 (10) มธ 9:21; 14:36; มก 5:29, 34; ลก 7:21

(11) มธ 8:29; มก 1:1; ลก 4:41 (12) มธ 12:16; มก 1:25 (13) มธ 10:1; มก 6:7 (16) มธ 16:18; ยน 1:42

(20) มก 6:31 (21) มธ 13:55; มก 6:3; ยน 2:12 (22) มธ 9:34; ลก 11:15; ยน 7:20; อฟ 2:2

เซบับเข้าสิง” และ “โดยอาศัยเจ้านายของพวกผีเหล่านั้น เขาขับพวกผีออก”

23 และพระองค์ทรงเรียกคนเหล่านั้นมาหาพระองค์ และตรัสแก่พวกเขาเป็นคำอุปมาว่า “ซาตานจะขับซาตานออกอย่างไรได้

24 และถ้าราชอาณาจักรใด ๆ ถูกทำให้แตกแยกกันเองแล้ว ราชอาณาจักรนั้นก็ตั้งอยู่ไม่ได้

25 และถ้าครัวเรือนใด ๆ ถูกทำให้แตกแยกกันเองแล้ว ครัวเรือนนั้นก็ตั้งอยู่ไม่ได้

26 และถ้าซาตานขึ้นมต่อสู้กับตนเอง และถูกทำให้แตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ แต่มีจุดจบ

27 ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในบ้านของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาได้ ถ้าเขาไม่ยอมจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน และจากนั้นเขาจึงจะปล้นบ้านของเขาได้

28 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า บาปทุกอย่างจะโปรดยกโทษให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ และบรรดาคำหิมนีประมาทใดก็ตามที่พวกเขาจะหิมนีประมาทนั้น

29 แต่ผู้ที่หิมนีประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้รับการยกโทษเลย แต่ตกอยู่ในอันตรายแห่งพระอาญาชั่วนิรันดร์”

30 เพราะว่าเขาทั้งหลายได้กล่าวว่า “ผู้ไม่มีผีโสโครกเข้าสิง”

ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือนมารดา

และพวกน้องชายของพระเยซู

(มธ 12:46-50; ลก 8:19-21)

31 เวลานั้นพวกน้องชายของพระองค์และมารดาของพระองค์มา และเมื่อยืนอยู่ข้างนอก ก็ส่งไปยังพระองค์ โดยเรียกหาพระองค์

32 และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ และพวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์ที่อยู่ข้างนอกถามหาพระองค์”

33 และพระองค์ทรงตอบพวกเขา โดยตรัสว่า “ใครเป็นมารดาของเรา และเป็นพวกน้องชายของเรา”

34 และพระองค์ทอดพระเนตรไปโดยรอบยังคนทั้งหลายซึ่งนั่งอยู่รอบตัวพระองค์นั้น และตรัสว่า “ดูเถิด มารดาของเราและพวกน้องชายของเรา

35 ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นน้องชายของเรา และน้องสาวของเรา และมารดา”

บทที่ 4

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช

(มธ 13:1-23; ลก 8:4-15)

1 และพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ชายทะเลอีก และประชาชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปเรือลำหนึ่ง และประทับนั่งในทะเล และประชาชนทั้งหมดนั้นอยู่ริมทะเลบนบก

(23) มธ 12:25-29; ลก 11:17-22 (27) อสย 49:24-25; มธ 12:29 (28) มธ 12:31-32; ลก 12:10

(30) มธ 9:34; ยน 7:20; 8:48, 52; 10:20 (31) มธ 12:46-50; ลก 8:19-21

(35) อฟ 6:6; ฮบ 10:36; 1 ปต 4:2; 1 ยน 2:17 (1) มธ 13:1-15; ลก 8:4-10

2 และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพวกเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และตรัสแก่พวกเขาในหลักคำสอนของพระองค์ว่า

3 “จงฟัง ดูเถิด ผู้หว่านคนหนึ่งออกไปเพื่อหว่าน

4 และต่อมาขณะที่เขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง และพวกนกแห่งฟ้าอากาศก็มากินเมล็ดพืชนั้นเสีย

5 และบ้างก็ตกบนดินที่มีหินเยอะ ซึ่งเป็นที่ ๆ เมล็ดพืชนั้นมีเนื้อดินไม่มาก และมันงอกขึ้นทันที เพราะมันมีดินไม่ลึก

6 แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว เมล็ดพืชนั้นก็ถูกแผดเผา และเพราะเหตุมันไม่มีราก มันจึงเหี่ยวไป

7 และบ้างก็ตกท่ามกลางต้นหนามทั้งหลาย และต้นหนามเหล่านั้นก็งอกขึ้นและปกคลุมเมล็ดพืชนั้นเสีย และมันจึงไม่เกิดผล

8 และเมล็ดพืชอื่น ๆ ก็ตกบนดินดี และเกิดผลที่งอกขึ้นและจำเริญขึ้น และออกผล สามสิบเท่าบ้าง และหกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง”

9 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้นั้นฟังเถิด”

10 และเมื่อพระองค์ทรงอยู่ตามลำพัง คนเหล่านั้นที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคนนั้น ได้ทูลถามพระองค์เรื่องคำอุปมานั้น

11 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าโปรดให้ท่านทั้งหลายทราบได้ แต่สำหรับ

คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกนั้น สิ่งสารพัดเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทั้งหลาย

12 เพื่อว่าพวกเขาจะเห็นได้ และไม่รับรู้ และพวกเขาจะไถย และไม่เข้าใจ เกรงว่าในเวลาใดพวกเขาจะกลับใจเสียใหม่ และบาปทั้งหลายของพวกเขาจะถูกยกโทษให้พวกเขา”

พระเยซูทรงอธิบายคำอุปมานั้น

(มธ 13:18-23; ลก 8:11-15)

13 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ทราบคำอุปมานี้หรือ และท่านทั้งหลายจึงจะทราบคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้

14 ผู้หว่านนั่นหว่านพระวจนะ

15 และนี่เป็นคนเหล่านั้นซึ่งอยู่ริมหนทาง อันเป็นที่ซึ่งพระวจนะนั้นถูกหว่าน แต่เมื่อพวกเขาไถยแล้ว ซาตานก็มาทันที และเอาพระวจนะนั้นซึ่งถูกหว่านในใจของพวกเขาไปเสีย

16 และนี่เป็นคนเหล่านั้นซึ่งถูกหว่านบนที่ต่าง ๆ ที่มีหินเยอะเช่นกัน ผู้ซึ่ง เมื่อพวกเขาไถยพระวจนะนั้นแล้ว ก็รับพระวจนะนั้นทันทีด้วยความปิติยินดี

17 และไม่มีรากในตัวของพวกเขาเอง และจึงทนอยู่เพียงชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดความทุกข์ลำบากหรือการข่มเหงเพราะเห็นแก่พระวจนะนั้น พวกเขาก็สะดุดทันที

18 และนี่เป็นคนเหล่านั้นซึ่งถูกหว่านในท่ามกลางต้นหนามทั้งหลาย ซึ่งไถยพระวจนะนั้น

(2) มธ 12:38 (10) มธ 13:10; ลก 8:9

(11) มธ 11:25; 1 คร 2:10-16; 2 คร 4:6

(12) อสย 6:9; ยรม 5:21; อสค 12:2; มธ 13:14 (14) มธ 13:18-23; ลก 8:11-15

19 และความกังวลทั้งหลายแห่งโลกนี้ และการล่อลวงแห่งบรรดาทรัพย์สมบัติ และบรรดาความโลภในสิ่งอื่น ๆ ที่เข้ามา ก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และพระวจนะนั้นก็กลายเป็นที่ไร้ผล

20 และนี่เป็นคนเหล่านั้นซึ่งถูกหว่านบน ดินดี ซึ่งได้ยินพระวจนะ และรับพระ วจนะนั้นไว้ และออกผล สามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง”

เขียนที่จุดแล้ว ต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง

(มธ 5:15-16; ลก 8:16; 11:33)

21 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เขียนถูกเอามาเพื่อวางไว้ได้ถึง หรือได้ เติยนนอนหรือ และมีใช้เพื่อตั้งไว้บนเชิง เติยนหรือ

22 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ถูกเก็บเป็น ความลับ แต่เพื่อสิ่งนั้นจะแพร่พรายไป

23 ถ้าผู้ใดมีหูที่จะฟัง จงให้ผู้ผู้นั้นฟังเถิด”

24 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จง ระวังสิ่งที่พวกท่านได้ยินให้ดี พวกท่านจะ ตวงด้วยทะนานอันใด จะทรงตวงด้วย ทะนานอันนั้นให้แก่พวกท่าน และจะทรง ให้เพิ่มเติมแก่พวกท่านที่ได้ยิน

25 ด้วยว่าผู้ที่มีอยู่แล้ว จะทรงเพิ่มเติม ให้คนนั้นอีก แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ ก็จะไม่ทรงเอาไปเสียจากเขา”

อาณาจักรที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

26 และพระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของ พระเจ้าก็เป็นเช่นนั้น ราวกับว่าชายคน

หนึ่งหว่านเมล็ดพืชลงในดิน

27 และจะหลับไป และตื่นขึ้นตอนกลาง ค่ำและกลางวัน และเมล็ดพืชนั้นจะงอก ขึ้นและจำเริญขึ้น ชายคนนั้นไม่ทราบว่ ทำได้อย่างไร

28 ด้วยว่าแผ่นดินเองทำให้ผลงอกขึ้น ตอนแรกเป็นลำต้น แล้วก็ออกรวง หลังจากนั้นก็มีธัญพืชเต็มรวง

29 แต่เมื่อผลนั้นสุกแล้ว ในทันใดนั้นเขาก็เอาเคียวเกี่ยวที่เดียว เพราะว่าถึงฤดู เกี่ยวแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับ เมล็ดมัสตาร์ด

(มธ 13:31-32; ลก 13:18-19)

30 และพระองค์ตรัสว่า “พวกเราจะ เปรียบเทียบอาณาจักรของพระเจ้าเหมือน สิ่งใด หรือพวกเราจะเปรียบเทียบอาณาจักรนั้นกับคำเปรียบใด

31 อาณาจักรของพระเจ้าย่เปรียบเหมือน เมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งเมื่อเมล็ดนั้น ถูกหว่านในดิน ก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงที่ อยู่ในแผ่นดิน

32 แต่เมื่อเมล็ดนั้นถูกหว่านแล้ว เมล็ด นั้นก็งอกขึ้น และเริ่มมีขนาดใหญ่โตกว่า บรรดาผักทั้งหลาย และแตกบรรดากิ่ง ก้านใหญ่ จนพวกนกแห่งฟ้าอากาศ สามารถมาอาศัยอยู่ได้ร่มของมันได้”

33 และด้วยคำอุปมาต่าง ๆ เช่นนี้พระ องค์ได้ตรัสพระวจนะแก่พวกเขา ตามที่ พวกเขาสามารถฟังได้

34 แต่นอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้

(19) สภษ 23:5; ปญจ 5:13 (20) ยน 15:2, 5; รม 7:4 (21) มธ 5:15; ลก 8:16; 11:33 (22) ปญจ 12:14 (23) มธ 11:15; มก 4:9 (24) มธ 7:2; 2 คร 9:6 (25) มธ 13:12; ลก 8:18 (26) มธ 13:24 (27) 2 คร 3:18 (28) ยน 12:24 (29) มก 13:30; วา 14:15 (30) มธ 13:31; ลก 13:18 (33) มธ 13:34-35 (34) ลก 24:27

ตรัสกับพวกเขาเลย และเมื่อพระองค์กับพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นอย่างละเอียดแก่พวกเขาของพระองค์

พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง

(มธ 8:23-27; ลก 8:22-25)

35 และวันนั้นเอง เมื่อมาถึงเวลาเย็น พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ให้พวกเราเข้าไปฝั่งปากข้างโน้นเถิด”

36 และเมื่อพระองค์กับพวกเขาได้ส่งประชาชนให้กลับไปแล้ว พวกเขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรือเล็กลำอื่นอีกหลายลำอยู่กับพระองค์ด้วย

37 และเกิดลมพายุใหญ่ และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือ จนบัดนี้เรือนั้นเต็มอยู่แล้ว

38 และพระองค์ประทับอยู่ในท้ายเรือ บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ และพวกเขาจึงมาปลุกพระองค์ และทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านไม่ทรงเป็นห่วงหรือว่า พวกเรากำลังจะพินาศแล้ว”

39 และพระองค์ทรงลุกขึ้น และห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า “จงสงบเงียบซิ” และลมก็หยุด และมีความสงบเงียบใหญ่ยิ่ง

40 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมท่านทั้งหลายจึงหวาดกลัวขนาดนี้ เป็นอย่างไรหนอที่พวกท่านไม่มีความเชื่อ”

41 และพวกเขาก็เกรงกลัวยิ่งนัก และกล่าวแก่กันและกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนลักษณะใดกันหนอ จนแม้แต่ลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

บทที่ 5

ทรงขับผีออกจากผู้ชายที่แผ่นดินของชาวกาตารา

(มธ 8:28-34; ลก 8:26-37)

1 และพระองค์กับพวกเขาเสด็จข้ามทะเลไปฝั่งปากข้างโน้น เข้ามาในแผ่นดินของชาวกาตารา

2 และเมื่อพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ในทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งที่มีผีโสโครกตนหนึ่งเข้าสิงอยู่ออกมาจากบรรดาอูโมงค์ฝังศพ มาพบพระองค์

3 ผู้ซึ่งมีที่อยู่อาศัยของเขายู่ท่ามกลางบรรดาอูโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดสามารถผูกมัดตัวเขาได้ ไม่มีเลย แม้แต่ด้วยโซ่หลายเส้นก็ทำไม่ได้

4 เพราะว่าเขาเคยถูกมัดไว้ด้วยพวกโซ่ตรวนกับโซ่หลายเส้นบ่อย ๆ และโซ่เหล่านั้นได้ถูกดึงออกจากกันโดยเขา และโซ่ตรวนเหล่านั้นถูกหักเป็นชิ้น ๆ และไม่มีผู้ใดสามารถทำให้เขาเชื่อฟังได้

5 และตลอดเวลา ทั้งกลางวันและกลางคืน เขายืนในหมู่เขาทั้งหลาย และในบรรดาอูโมงค์ฝังศพ โดยส่งเสียงร้อง และเชือดเนื้อของตัวเองด้วยก้อนหินต่าง ๆ

6 แต่เมื่อเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งมาและนมัสการพระองค์

7 และร้องด้วยเสียงดัง และกล่าวว่า “ข้าเกี่ยวข้องอะไรกับพระองค์เล่า ข้าแต่พระเยซู พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าขอให้พระองค์ปฏิบัติโดยพระเจ้าว่า พระองค์จะไม่ทรمانข้า”

(35) มธ 8:18, 23-27; ลก 8:22 (38) สดด 44:23; มธ 23:8-10

(39) สดด 65:7; 89:9; 93:4; 104:6-7; มธ 8:26; มก 9:25; ลก 4:39; 8:24 (40) มธ 14:31; ลก 8:25

(1) มธ 8:28; ลก 8:26 (2) มก 1:23; 7:25; วว 16:13-14 (7) มธ 26:63; มก 1:24

8 เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มັນว่า “จงออกมาจากคนนั้นเถิด เจ้าผีโสโครก”

9 และพระองค์ตรัสถามมันว่า “เจ้าชื่ออะไร” และมันตอบ โดยกล่าวว่า “ชื่อของข้าคือ กอง เพราะว่าพวกเรามีหลายตน”

10 และมันอ่อนวอนพระองค์เป็นอันมาก ขอร้องไม่ให้พระองค์ส่งพวกมันออกไปจากแผ่นดินนั้น

11 บัดนี้มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่นั่นใกล้ภูเขาเหล่านั้น

12 และพวกผีทั้งหมดก็อ่อนวอนพระองค์ โดยกล่าวว่า “ขอโปรดส่งพวกเราเข้าไปในสุกรฝูงนั้นเถิด เพื่อพวกเราจะเข้าสิงในตัวพวกมัน”

13 และในทันใดนั้น พระเยซูก็ประทานการอนุญาตแก่พวกมัน และผีโสโครกเหล่านั้นจึงออกไป และเข้าสิงอยู่ในสุกรฝูงนั้น และสุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งอย่างรุนแรงจากหน้าผาชันลงไปในทะเล (พวกมันมีประมาณสองพันตัว) และลำนกน้ำตายในทะเลนั้น

14 และคนเหล่านั้นที่เลี้ยงฝูงสุกรนั้นก็หนีไป และเล่าเรื่องนั้นในนครและในบ้านนอก และคนทั้งหลายก็ออกมาเพื่อดูสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น

15 และพวกเขามาถึงพระเยซู และเห็นคนที่เคยถูกผีเข้าสิงอยู่ นั้น และเคยมีผีทั้งกองนั้น กำลังนั่งอยู่ และนุ่งห่มเสื้อผ้า และมีสติอารมณ์ดี และพวกเขาก็ล้า

16 และคนเหล่านั้นที่ได้เห็นสิ่งนั้น ได้เล่าให้พวกเขาฟังเรื่องสิ่งซึ่งบังเกิดแก่คนที่

เคยถูกผีเข้าสิงนั้น และเรื่องฝูงสุกรด้วย

17 และพวกเขาเริ่มอ่อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากบรรดาเขตแดนของพวกเขา

18 และเมื่อพระองค์เสด็จลงเรือแล้ว คนที่เคยถูกผีเข้าสิงนั้นได้อ่อนวอนพระองค์ให้เขาได้อยู่กับพระองค์ต่อไป

19 แต่พระเยซูไม่ทรงอนุญาตเขา แต่ตรัสแก่เขาว่า “จงกลับบ้านไปหาพวกพ้องของท่าน และบอกพวกเขาถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อท่าน และได้ทรงพระกรุณาแก่ท่านแล้ว”

20 และคนนั้นก็จากไป และเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำเพื่อเขา และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจนัก

หญิงที่ถูกต้องชายเสื้อผ้า

ได้รับการรักษาให้หาย

ลูกสาวของไยรัส

เป็นขึ้นมาจากความตาย

(มธ 9:18-26; ลก 8:41-56)

21 และเมื่อพระเยซูเสด็จข้ามไปฝั่งปากข้างโน้นอีกโดยทางเรือ คนเป็นอันมากแห่กันมาหาพระองค์ และพระองค์ทรงอยู่ใกล้ทะเล

22 และดูเถิด นายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสมาหา และเมื่อเขาเห็นพระองค์แล้ว เขาก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์

23 และอ่อนวอนพระองค์เป็นอันมาก โดยทูลว่า “ลูกสาวเล็ก ๆ ของข้าพระองค์

(8) มก 1:25; กจ 16:18 (11) ลนต 11:7-8; พบญ 14:8 (15) อสย 61:10; มธ 4:24; มก 1:32

(17) มธ 8:34; กจ 16:39 (18) ลก 8:38-39 (20) อพย 15:2; สดด 66:16

(21) มธ 9:1; ลก 8:40 (22) มธ 9:18-26; ลก 8:41-56 (23) มธ 8:15; มก 6:5

ป่วยเกือบจะตายแล้ว ข้าพระองค์ขอรับรอง
พระองค์ ขอเสด็จมาและวางพระหัตถ์ทั้ง
สองของพระองค์บนตัวเขา เพื่อเขาจะได้
รับการรักษาให้หาย และเขาจะมีชีวิตอยู่”

24 และพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น
และคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และ
เบียดเสียดพระองค์

25 และผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นโรคตก
เลือดมาสิบสองปีแล้ว

26 และได้ทนทุกข์หลายอย่างจากหมอ
หลายคน และได้เสียทรัพย์ทั้งหมดที่นาง
มีอยู่นั้น และไม่ได้ดีขึ้นเลย แต่กลับแย่งลง
เรื่อย ๆ

27 เมื่อนางนั้นได้ยินเรื่องพระเยซูแล้ว
ก็มากับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลัง
พระองค์ และแตะต้องเสื้อผ้าของพระ
องค์

28 เพราะนางกล่าวว่า “ถ้าเราสามารถ
แตะต้องแม้แต่เสื้อผ้าของพระองค์ เราก็
จะหายเป็นปกติ”

29 และในทันใดนั้นแหล่งแห่งเลือดของ
นางก็แห้งไป และนางก็รู้สึกในร่างกาย
ของนางว่า นางได้รับการรักษาให้หายจาก
โรคนั้นแล้ว

30 และพระเยซู ในทันใดนั้นทรงทราบใน
ตัวของพระองค์เองว่า ฤทธิ์ชานได้ออก
จากพระองค์แล้ว พระองค์จึงหันไปในฝูง
ชนที่เบียดเสียดกันนั้น และตรัสว่า “ใคร
แตะต้องเสื้อของเรา”

31 และพวกสาวกของพระองค์ก็ทูลพระ
องค์ว่า “พระองค์ทอดพระเนตรเห็นประ

ชาชนที่กำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระ
องค์ตรัสหรือว่า “ใครแตะต้องเรา””

32 และพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ
ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนี้

33 แต่ผู้หญิงนั้นก็กลัวและตัวสั่น โดย
ทราบสิ่งที่ได้ถูกกระทำในตัวเอง จึงมา
และกราบลงต่อพระพักตร์พระองค์ และ
ทูลความจริงทั้งสิ้นแก่พระองค์

34 และพระองค์ตรัสแก่นางว่า “ลูกสาว
เอ๋ย ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็น
ปกติแล้ว จงไปเป็นสุข และหายเป็นปกติ
จากโรคของเจ้าเถิด”

35 ขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่ บางคนได้
มาจากบ้านของนายธรรมศาลาซึ่งกล่าวว่า
“ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ท่านยัง
รบกวนอาจารย์ต่อไปอีกทำไมเล่า”

36 ทันทีที่พระเยซูทรงได้ยินคำที่ถูกกล่าว
นั้น พระองค์ตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า
“อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด”

37 และพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใด
ตามพระองค์ไป เว้นแต่เปโตร และ
ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ

38 และพระองค์เสด็จมาถึงบ้านของนาย
ธรรมศาลา และทอดพระเนตรเห็นความ
วุ่นวาย และคนทั้งหลายที่ร้องไห้และคร่ำ
ครวญเป็นอันมาก

39 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาแล้ว พระ
องค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายทำ
ความวุ่นวายนี้ และร้องไห้ทำไม เด็กหญิง
นั้นไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่”

40 และพวกเขาทั้งหมดก็หัวเราะเยาะเย้ยพระ

(25) ลนต 15:19, 25; มธ 9:20 (27) มธ 14:35-36; มก 3:10 (30) ลก 6:19

(33) สดต 89:7 (34) 1 ซมอ 1:17; 2 พกษ 5:19; มธ 9:22; มก 10:52 (35) ลก 8:49

(36) มก 9:23; ยน 11:40 (38) มก 16:10; กจ 9:39 (39) ยน 11:4, 11 (40) กจ 9:40

องค์ แต่เมื่อพระองค์ทรงจับคนเหล่านั้นออกไปแล้ว พระองค์ทรงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้น และคนเหล่านั้นที่อยู่กับพระองค์ และเข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนั้นนอนอยู่

41 และพระองค์ทรงจับมือเด็กหญิงนั้น และตรัสแก่เขาว่า “ทาลิธา คูมิ” ซึ่งแปลว่า “เด็กหญิงเอ๋ย เรากล่าวแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด”

42 และในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นและเดิน เพราะว่าเด็กหญิงนั้นอายุได้สิบสองปีแล้ว และคนทั้งหลายก็ตกตะลึงด้วยความตกตะลึงอย่างยิ่ง

43 และพระองค์ทรงกำชับพวกเขาอย่างแข็งขันว่า ไม่ให้ผู้ใดทราบเรื่องนี้ และสั่งให้นำบางอย่างมาให้เด็กหญิงนั้นรับประทาน

บทที่ 6 พระเยซูทรงกลับไป ในเมืองนาซาเร็ธ

(มธ 13:54-58; ลก 4:16-30)

1 และพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่นและเข้ามาในบ้านเมืองของพระองค์เอง และพวกเขาของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป

2 และเมื่อถึงวันสะบาโตแล้ว พระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และหลายคนที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจโดยกล่าวว่า “คนนี้ได้สิ่งเหล่านี้มาจากไหน และสติปัญญาซึ่งได้ประทานแก่เขาเป็นอย่างไร จนบรรดาการอธิษฐานเช่นนั้น

ก็ถูกกระทำโดยมือของเขา

3 คนนี้เป็นช่างไม้ บุตรชายของนางมารีย์ และเป็นพี่ชายของยากอบ และโยเสส และของยูดาส และซีโมนมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อู่ที่นี่กับพวกเรามิใช่หรือ” และพวกเขาจึงหมางใจในพระองค์

4 แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ศาสดาพยากรณ์ย่อมไม่ปราศจากเกียรติยศ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตนเอง และท่ามกลางญาติพี่น้องของตนเอง และในครัวเรือนของตนเอง”

5 และพระองค์จะกระทำการอิทธิฤทธิ์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่พระองค์ได้วางพระหัตถ์ของพระองค์บนคนเจ็บป่วยบางคน และรักษาพวกเขาให้หาย

6 และพระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเหตุความไม่เชื่อของพวกเขา และพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนโดยรอบตามหมู่บ้านต่าง ๆ

ทรงส่งอัครทูตสิบสองคน ออกไปประกาศ

(มธ 10:1-42; ลก 9:1-6)

7 และพระองค์ทรงเรียกสิบสองคนนั้นมาหาพระองค์ และทรงเริ่มส่งพวกเขาให้ออกไปเป็นคู่ ๆ และประทานอำนาจให้พวกเขาเหนือผีโสโครกทั้งหลาย

8 และตรัสกำชับพวกเขาว่า ไม่ให้พวกเขาเอาอะไรไปสำหรับการเดินทางของพวกเขา เว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ไม่เอายาม ไม่เอาอาหาร ไม่เอาเงินในกระเป๋าของพวกเขา

(42) มก 1:27; 7:37 (43) มธ 8:4; มก 3:12 (1) มธ 13:54; ลก 4:16

(2) มธ 7:28 (3) มธ 11:6; 12:46 (4) มธ 13:57; ลก 4:24

(5) ปฐก 19:22 (6) อสย 59:16; มธ 9:35 (7) ปญจ 4:9-10

เขาไป

9 แต่ให้สวมรองเท้าแตะ และไม่ให้สวมเสื้อคลุมสองตัว

10 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ในสถานที่แห่งใดก็ตามที่พวกท่านเข้าอาศัยในบ้านหลังหนึ่ง จงอาศัยในบ้านนั้นจนกว่าพวกท่านจะไปจากที่นั่น

11 และผู้ใดก็ตามที่จะไม่ต้อนรับพวกท่าน และไม่ฟังพวกท่าน เมื่อพวกท่านจะไปจากที่นั่น จงสะบัดผงคลีไต้ฝ่าเท้าของพวกท่านออกเสีย เพื่อจะได้เป็นพยานต่อพวกเขา เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในวันแห่งการพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของนครนั้น”

12 และพวกเขาสาวกก็ออกไป และประกาศว่าคนทั้งหลายควรกลับใจเสียใหม่

13 และพวกเขาได้ขับผีออกหลายตน และได้ไชโลมคนเจ็บป่วยหลายคนด้วยน้ำมัน และรักษาพวกเขาให้หาย

เฮโรดทรงสั่งให้ตัดศีรษะ

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

(มธ 14:1-12; ลก 9:7-9)

14 และกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) และท่านตรัสว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และเหตุฉะนั้นบรรดาการอิทธิฤทธิ์จึงได้แสดงพวกมันเองออกมาในตัวเขา”

15 คนอื่น ๆ ว่า “เป็นเอลียาห์” และคน

อื่น ๆ ว่า “เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์”

16 แต่เมื่อเฮโรดทรงได้ยินเรื่องนั้นแล้ว ท่านจึงตรัสว่า “คือยอห์นนั่นเอง ผู้ที่เราได้ตัดศีรษะเสีย เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

17 ด้วยว่าเฮโรดเองได้ส่งไปและจับยอห์น และมัดเขาไว้ในคุก เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน

18 เพราะยอห์นได้กล่าวแก่เฮโรดว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่ท่านจะรับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน”

19 เหตุฉะนั้นนางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทต่อยอห์น และปรารถนาจะฆ่าท่านเสีย แต่นางไม่สามารถทำได้

20 เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์น โดยทราบที่ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์ และได้เชื่อฟังท่าน และเมื่อเฮโรดได้ยินท่านเฮโรดก็ปฏิบัติตามหลายสิ่ง และรับฟังท่านด้วยความยินดี

21 และเมื่อวันที่เหมาะสมมาถึง ในวันฉลองวันเกิดของเฮโรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยงบรรดาขุนนางของท่าน พวกนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญ ๆ ทั้งหลายแห่งแคว้นกาลิลี

22 และเมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาและเต้นรำ และทำให้เฮโรดและคนทั้งหลายซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันกับท่าน

(9) ปฐก 40:20 (10) มธ 10:11; ลก 9:4; 10:7 (11) มธ 10:14; ลก 10:10; กจ 13:51 (13) ยก 5:14

(14) มธ 14:1-12; มก 6:14-16; ลก 9:7-9; 19:37 (15) มธ 16:14; 21:11; มก 8:28; ลก 9:19

(16) มธ 14:2; ลก 3:19 (18) สดต 18:16 (20) มธ 14:5; 21:26 (21) ปฐก 40:20; มธ 14:6

นั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า “จงขอสิ่งใดก็ตามที่เจ้าปรารถนาจากเรา และเราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เจ้า”

23 และเสโรโตจึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า “สิ่งใดก็ตามที่เจ้าจะขอจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เจ้า จนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา”

24 และหญิงสาวนั้นจึงออกไป และกล่าวแก่มารดาของเธอว่า “ลูกจะขอสิ่งใดดี” และมารดากล่าวว่า “จงขอศีรชะของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด”

25 และในทันใดนั้นเธอก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ด้วยความเร่งรีบ และทูลขอ โดยทูลว่า “หม่อมฉันปรารถนาให้พระองค์ประทานศีรชะของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่เถิดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ”

26 และกษัตริย์ก็เศร้าใจยิ่งนัก แต่เพราะเห็นแก่คำปฏิญาณของท่านนั้น และเพราะเห็นแก่คนทั้งหลายซึ่งเอนกายลงรับประทานอาหารด้วยกันกับท่าน ท่านจึงไม่อยากปฏิเสธเธอ

27 และในทันใดนั้นกษัตริย์จึงส่งเพชฌฆาตคนหนึ่งไป และสั่งให้นำศีรชะของยอห์นมา และเพชฌฆาตก็ไป และตัดศีรชะของยอห์นในคุก

28 และนำศีรชะของยอห์นใส่เถิดมา และมอบศีรชะของยอห์นให้แก่หญิงสาวนั้น และหญิงสาวนั้นก็มอบศีรชะของยอห์นให้แก่มารดาของเธอ

29 และเมื่อพวกสาวกของยอห์นได้ยินเรื่องนี้แล้ว พวกเขาก็มาและรับเอาศพ

ของท่านไป และฝังศพไว้ในอุโมงค์

อัครทูตกลับมา

และพักผ่อน

(ลก 9:10)

30 และพวกอัครทูตรวมตัวกันมาหาพระเยซู และได้ทูลพระองค์ถึงสิ่งสารพัด ทั้งที่พวกเขาได้กระทำ และที่พวกเขาได้สั่งสอนนั้น

31 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงพากันมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารแต่ลำพัง และพักผ่อนสักหน่อยหนึ่งเถิด” ด้วยว่ามีคนเป็นอันมากไปมา และพวกเขาไม่มีเวลาว่างแม้แต่จะรับประทานอาหารได้

ทรงเลี้ยงอาหาร

คนห้าพันคน

(มธ 14:13-21; ลก 9:10-17)

(ยน 6:5-13)

32 และพระองค์กับพวกสาวกไปยังถิ่นทุรกันดารแต่ลำพัง โดยลงเรือส่วนตัว

33 และประชาชนได้เห็นพระองค์กับพวกสาวกกำลังจากไป และมีหลายคนรู้จักพระองค์ และวิ่งออกจากบรรดานครไปที่นั่น และมาถึงก่อนพระองค์กับพวกสาวก และพากันมาเฝ้าพระองค์

34 และพระเยซู เมื่อพระองค์เสด็จออกมา ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมาก และทรงมีพระทัยกรุณาต่อพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระองค์จึงเริ่มสั่งสอนพวกเขาเป็นหลายข้อหลายประการ

(23) อสธ 5:3, 6; 7:2 (26) มธ 14:9 (29) 1 พกษ 13:29-30; มธ 27:58-61; กจ 8:2 (30) ลก 9:10

(31) มธ 14:13; มก 3:20 (32) มธ 14:13-21; ลก 9:10-17; ยน 6:5-13 (33) คส 1:6

(34) กตว 27:17; 1 พกษ 22:17; 2 พศต 18:16; ศคย 10:2; อสย 48:17; มธ 9:36

35 และเมื่อวันนั้นล่องไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์ และทูลว่า “สถานที่แห่งนี้เป็นที่ทรูกันดาร และบัดนี้เวลาก็ล่องไปมากแล้ว

36 ขอทรงส่งประชาชนไปเสียเถิด เพื่อพวกเขาจะได้เข้าไปในบ้านนอกรอบ ๆ และเข้าไปในหมู่บ้านต่าง ๆ และซื้ออาหารสำหรับตนเอง เพราะพวกเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย”

37 พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกสาวกว่า “พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด” และพวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า “จะให้เราเข้าไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียน และให้พวกเขารับประทานหรือ”

38 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน จงไปและดูซิ” และเมื่อพวกเขาทราบแล้ว พวกเขาจึงทูลว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว”

39 และพระองค์ตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดพวกเขาทุกคนให้นั่งบนหญ้าสดเป็นหมู่ ๆ

40 และประชาชนก็ได้นั่งลงเป็นหมู่ ๆ หมู่ละหนึ่งร้อยคนบ้าง และห้าสิบคนบ้าง

41 และเมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว พระองค์ทรงเจยพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ และทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังเหล่านั้น และส่งขนมปังเหล่านั้นให้พวกสาวกของพระองค์เพื่อให้พวกเขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งในท่ามกลางพวกเขาทุกคน

42 และเขาทั้งหลายได้รับประทานทุกคนและอิ่ม

43 และพวกเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้น และของเศษปลาเหล่านั้นได้สิบสองกระบุงเต็ม

44 และคนทั้งหลายที่ได้รับประทานขนมปังเหล่านั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

พระเยซูดำเนินบนทะเล

(มธ 14:22-32; ยน 6:15-21)

45 และในทันใดนั้นพระองค์ทรงบังคับพวกสาวกของพระองค์ให้เข้าไปในเรือลำนั้น และข้ามฟากไปยังเมืองเบธไซดาก่อนขณะที่พระองค์ทรงส่งประชาชนให้กลับไป

46 และเมื่อพระองค์ทรงส่งเขาทั้งหลายให้กลับไปแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน

47 และเมื่อมาถึงเวลาเย็นแล้ว เรือลำนั้นก็อยู่กลางทะเล และพระองค์ยังทรงอยู่บนบกแต่ผู้เดียว

48 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นพวกสาวกตีกรรเชียงลำบาก เพราะลมนั้นพัดต้านพวกเขา และประมาณช่วงเวลายามที่สี่ในเวลากลางคืน พระองค์เสด็จมายังพวกเขา โดยดำเนินบนทะเล และเกือบจะเลยพวกเขาไป

49 แต่เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ดำเนินมาบนทะเล พวกเขาคิดเอาเองว่าเป็นผี และร้องออกมา

50 เพราะว่าพวกเขาทุกคนเห็นพระองค์และหวาดหวั่น และในทันใดนั้นพระองค์

(37) กตว 11:13; 2 พกษ 4:43 (38) มธ 14:17 (39) มธ 15:35

(41) 1 ซมอ 9:13 (45) มธ 14:22; ยน 6:15 (46) มก 1:35; ลก 5:16

(48) ลก 24:28 (49) มธ 14:26 (50) อสย 41:10; มธ 9:2; ยน 16:33

ทรงสนทนากับพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย”

51 และพระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาพวกเขาในเรือ และลมก็สงบลง และพวกเขาก็ประหลาดใจในตนเองเหลือประมาณ และรู้สึกพิศวง

52 ด้วยว่าพวกเขาไม่ได้พิจารณาเรื่องการอัศจรรย์แห่งขนมปังเหล่านั้น เพราะใจของพวกเขาแข็งกระด้างอยู่

**พระเยซูทรงรักษาประชากรให้หาย
ที่แผ่นดินเยนเนซาเรท**

(มธ 14:34-36)

53 และเมื่อพระองค์กับพวกสาวกข้ามฟากไปแล้ว พวกเขาก็มาถึงแผ่นดินเยนเนซาเรท และเข้าฝั่ง

54 และเมื่อพระองค์กับพวกสาวกออกมาจากเรือแล้ว ในทันใดนั้นคนทั้งปวงก็รู้จักพระองค์

55 และวิ่งไปทั่วตลอดแคว้นแคว้นล้อมรอบ และเริ่มหามคนทั้งหลายที่เจ็บป่วยมาในแคร่ ในที่ซึ่งพวกเขาได้ยินว่าพระองค์อยู่นั้น

56 และที่ไหนก็ตามที่พระองค์เสด็จเข้าไป ในบรรดาหมู่บ้าน ในนครทั้งหลาย หรือในบ้านนอก พวกเขาก็เอาบรรดาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน และทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยเหล่านั้นแตะต้องแต่ชายเสื้อผ้าของพระองค์ และทุกคนที่ได้แตะต้องพระองค์แล้วก็หายเป็นปกติ

บทที่ 7

ทรงตำหนิประเพณี ของพวกฟาริสี

(มธ 15:1-20)

1 แล้วพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม ได้รวมกันมาหาพระองค์

2 และเมื่อพวกเขาได้เห็นพวกสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน พวกเขาก็ถือว่าผิด

3 เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้น ถ้าพวกเขาไม่ล้างมือของตนบ่อย ๆ ก็ไม่รับประทานเลย โดยถือประเพณีของพวกผู้อาวุโส

4 และเมื่อพวกเขามาจากตลาด ถ้าพวกเขาไม่ล้างมือ พวกเขาก็ไม่รับประทานเลย และมีสิ่งอื่น ๆ อีกมากมายซึ่งพวกเขาได้รับมาเพื่อถือปฏิบัติ เช่นการล้างบรรดาถ้วย และเหยือกทั้งหลาย และพวกภาชนะทองเหลือง และโต๊ะต่าง ๆ

5 แล้วพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ดำเนินชีวิตตามประเพณีของพวกผู้อาวุโส แต่รับประทานอาหารด้วยมือที่ไม่ได้ล้างเสียก่อน”

6 พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านพวกหน้าซื่อใจคดก็ถูกต้องแล้ว ตามที่มีเขียนไว้ว่า ‘ชนชาตินี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเข แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกล

(51) สดต 107:29; มก 1:27; 2:12; 5:42; 7:37 (52) อสย 63:17; มธ 16:9; มก 3:5; 8:17-18

(53) มธ 14:34-36; ยน 6:24-25 (56) กตว 15:38-39; มธ 9:20; มก 5:27-28; กจ 19:12 (1) มธ 15:1

(2) มธ 15:20 (3) มก 7:5, 8-9; กท 1:14; 1 ปต 1:18 (5) มธ 15:2 (6) อสย 29:13; มธ 23:13-29

จากเรา

7 แต่พวกเขามัสการเราโดยไร้ประโยชน์ โดยสอนบรรดาบทบัญญัติของมนุษย์เป็นหลักคำสอนทั้งหลาย’

8 เพราะโดยการละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า ท่านทั้งหลายถือประเพณีของมนุษย์ เช่นการล้างบรรดาถ้วยและเหยือกทั้งหลาย และสิ่งอื่น ๆ เช่นนี้อีกหลายสิ่ง ท่านทั้งหลายก็ทำอยู่”

9 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายปฏิเสธพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างเต็มที่จริง ๆ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ถือประเพณีของพวกท่านเอง

10 เพราะโมเสสได้กล่าวไว้ว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดาของเจ้าและมารดาของเจ้า’ และ ‘ผู้ใดก็ตามที่แช่งด่าบิดาหรือมารดา จงให้ผู้นั้นถูกประหารชีวิต’

11 แต่พวกท่านกล่าวว่า ‘ถ้าผู้ใดจะกล่าวแก่บิดาหรือมารดาของตนว่า “สิ่งใดก็ตามของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโคระบัน แปลว่า เป็นของถวายแล้ว เขาจะเป็นไท”’

12 และท่านทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไปเพื่อบิดาของเขาหรือมารดาของเขา

13 จึงทำให้พระวณะของพระเจ้าไม่มีผลกระทบใด ๆ โดยประเพณีของพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้มอบไว้ และสิ่งอื่น ๆ เช่นนี้อีกหลายสิ่ง ท่านทั้งหลายก็ทำอยู่”

14 และเมื่อพระองค์ทรงเรียกประชาชนทุกคนให้เข้ามาหาพระองค์ พระองค์ตรัส

กับพวกเขาว่า “พวกท่านทุกคนจงตั้งใจฟังเราและเข้าใจเถิด

15 ไม่มีสิ่งใดจากภายนอกมนุษย์ ที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งทั้งหลายซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่กระทำให้นมนุษย์เป็นมลทิน

16 ถ้าผู้ใดมีหูที่จะฟัง จงให้ผู้นั้นฟังเถิด”

17 และเมื่อพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งพ้นจากประชาชนแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์เกี่ยวกับคำอุปมานั้น

18 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังปราศจากความเข้าใจด้วยหรือ พวกท่านยังไม่รับรู้หรือว่า สิ่งใดก็ตามจากภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์ สิ่งนั้นไม่สามารถกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทินได้

19 เพราะว่าสิ่งนั้นไม่เข้าไปในใจของเขา แต่เข้าไปในท้อง และออกลงไปในส้วม ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน”

20 และพระองค์ตรัสว่า “สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นทำให้นมนุษย์เป็นมลทิน

21 เพราะว่าจากภายใน คือออกมาจากใจ มนุษย์ มีบรรดาความคิดชั่วร้าย การเล่นชู้ การลวงประเวณี การฆาตกรรม

22 การลัทธิโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวง ราคะตัณหา แวตอันชั่วร้าย การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหดเหี้ยม

23 สารพัดสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้มาจากภายใน

(9) สภษ 1:25; อสย 24:5 (10) อพย 20:12 (11) มธ 15:5; 23:18 (14) มธ 15:10 (15) อสย 59:3; ฮบ 12:15 (16) มธ 11:15-16 (17) มธ 15:15 (18) อสย 28:9-11 (20) สดต 39:1; มธ 12:34 (21) ปฐก 6:5; สภษ 6:18 (22) ลก 12:15; รม 1:28-29

และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

**ทรงรักษาลูกสาวของ
หญิงชาติซีเรียฟินีเชีย
ที่มีผีเข้าสิงอยู่ให้หาย**

(มธ 15:21-28)

24 และพระองค์ทรงลุกขึ้นเสด็จไปจากที่
นั้น และเข้าไปในเขตแดนแห่งเมืองไทระ
และเมืองไซดอน และเข้าไปในบ้านหลัง
หนึ่ง และประสงค์จะไม่ให้ผู้ใดรู้ แต่พระ
องค์จะถูกซ่อนอยู่ไม่ได้

25 เพราะผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้ซึ่งลูกสาวของ
ตนมีผีโสโครกตนหนึ่งเข้าสิงอยู่ ได้ยิน
เรื่องพระองค์ และมาและกราบลงที่พระ
บาทของพระองค์

26 ผู้หญิงคนนั้นเป็นชาวกรีก ชนชาติ
ซีเรียฟินีเชีย และนางทูลอ้อนวอนพระ
องค์ ขอให้พระองค์ขับผีนั้นออกจากลูก
สาวของตน

27 แต่พระเยซูตรัสกับนางนั้นว่า “จงให้
ลูก ๆ กินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าไม่สมควร
ที่จะเอาอาหารของลูก ๆ ไป และโยน
อาหารนั้นให้แก่พวกสุนัข”

28 และนางตอบและทูลพระองค์ว่า “จริง
พระองค์เจ้าข้า แต่พวกสุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะ
นั้นย่อมกินเศษอาหารของลูก ๆ”

29 และพระองค์ตรัสกับนางว่า “เพราะ
เหตุถ้อยคำนี้จงไปตามทางของเจ้าเถิด ผี
นั้นออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว”

30 และเมื่อนางมาถึงบ้านของตน นางได้
พบว่าผีนั้นออกไปแล้ว และลูกสาวของ
ตนนอนอยู่บนที่นอน

**ทรงรักษาชายที่หูหนวก
และเป็นใบ้ให้หาย**

(มธ 15:29-31)

31 และอีกครั้ง เมื่อเสด็จไปจากเขตแดน
แห่งเมืองไทระและเมืองไซดอนแล้ว พระ
องค์ดำเนินมายังทะเลกาลิลี โดยผ่านใน
ท่ามกลางเขตแดนแห่งแคว้นทศบุรี

32 และเขาทั้งหลายพาชายหูหนวกคน
หนึ่งมาหาพระองค์ และมีสิ่งหนึ่งที่ขัด
ขวางในการพูดของเขา และพวกเขาทูล
อ้อนวอนพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์ของ
พระองค์บนคนนั้น

33 และพระองค์ทรงนำคนนั้นออกจาก
ประชาชนไปอยู่ต่างหาก และทรงเอานิ้ว
พระหัตถ์ของพระองค์ยอนเข้าไปในหูทั้งสอง
ของชายผู้นั้น และพระองค์ทรงบ้วนน้ำ
ลาย และแตะลิ้นของคนนั้น

34 และทรงเงยพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์
พระองค์ทรงถอนพระทัย และตรัสกับคน
นั้นว่า “เอเฟธา” แปลว่า “จงถูกเปิด
ออก”

35 และในทันใดนั้นหูทั้งสองของคนนั้นก็
ถูกเปิดออก และสิ่งที่ขัดลิ้นของเขานั้นก็
หลุดไป และเขาพูดได้ชัด

36 และพระองค์ทรงกำชับพวกเขาว่า
พวกเขาไม่ควรบอกเล่าแก่ผู้ใดเลย แต่
ยิ่งพระองค์ทรงกำชับพวกเขามากเท่าไร
พวกเขาก็ยิ่งประกาศเรื่องนี้มากขึ้นเท่านั้น

37 และประหลาดใจเหลือขนาด โดย
กล่าวว่า “พระองค์ทรงกระทำสิ่งสารพัด
อย่างดีทั้งนั้น พระองค์ทรงกระทำทั้งคน

(24) มธ 15:29; มก 2:1-2 (25) มก 5:22; ยน 11:32; วว 1:17 (31) มธ 15:29

(32) มธ 9:32; ลก 11:14 (33) มก 8:23; ยน 9:6 (34) มก 6:41; ยน 11:33, 38, 41

(35) อสย 35:5-6 (36) มก 5:43 (37) มธ 12:22; มก 6:51; 10:26

ทูทรวกให้ไต้ยััน แลคณไปให้พุดไต้”

บทที่ 8

ทรงเลียงอาหารคนสี่พันคน

(มธ 15:32-39)

1 ในวันเหล่านัันเมื่อประชาชนมีคณเป็นจํานวนมาก แลไม่มีอาหารกิน พระเยซูทรงเรียกวทสาวกของพระองค์มาหาพระองค์ แลตรัสกับพวกเขาว่า

2 “เรามีความกรุณาต่อประชาชนนี้ เพราะวาทอนนี้พวกเขาอยู่กับเรามาสามวันแล้ว แลไม่มีอาหารจะกิน

3 แลถ้าเราจะส่งพวกเขาไปยังบ้านของพวกเขาเองเมื่อยังอดอาหารอยู่ พวกเขาจะลัันแรงลงตามทาง เพราะว่าบางคนในพวกเขามาจากที่ไกล”

4 แลพทสาวกของพระองค์ทลตอบพระองค์ว่า “ในถึนทุรกันดารนี้ผู้ใดจะหาอาหารจากที่ไหนพอเลียงคนเหล่านัันให้อิ่มไต้”

5 แลพระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังกั๊กัอน” แลพวกเขาทูลว่า “มีเจ็ดกั๊กัอน”

6 แลพระองค์ตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงบนพื้นดิน แลพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดกั๊กัอนนั้น แลทรงขอบพระคุณ แลทรงหัก แลส่งให้พทสาวกของพระองค์เพื่อให้วางตรงหน้าคนเหล่านััน แลพทสาวกได้วางอาหารเหล่านัันตรงหน้าประชาชน

7 แลพวกเขามีปลาเล็ก ๆ อยู่บ้าง แลพระองค์ทรงขอบพระคุณ แลตรัสสั่งให้

วางปลาเหล่านัันตรงหน้าประชาชนด้วย

8 ดัังนั้นเขาทั้งหลายจึงได้รับประทานแลอืม แลพวกเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนัันไว้ได้เจ็ดกระบุงเต็ม

9 แลพวกเขาที่ได้รับประทานนั้นมีประมาณสี่พันคน แลพระองค์ทรงส่งคนเหล่านัันให้กลับไป

พทฟาริสีขอหมายสำคัญ

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อขนม

(มธ 16:1-12)

10 แลในทันใดนั้นพระองค์ทรงเข้าไปในเรือลำหนึ่งพร้อม กับพทสาวกของพระองค์ แลเข้ามาในหลายส่วนของแคว้นดาลมานูธา

11 แลพทฟาริสีออกมา แลเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญอันหนึ่งจากสวรรค์ เพื่อจะทดลองพระองค์

12 แลพระองค์ทรงถอนพระทัยลั๊ก ๆ ในวิญญาณของพระองค์ แลตรัสว่า “ทำไมคนชั่วอายุนี้แสวงหาหมายสำคัญ เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนชั่วอายุนี้”

13 แลพระองค์เสด็จไปจากพวกเขา แลเมื่อเข้าไปในเรือลำนั้นอื่กกั้ทรงข้ามฟาออกไป

14 บัดนี้พทสาวกได้ลั้มเอาขนมปังไป แลในเรือลำนั้นพวกเขามีขนมปังอยู่กั๊กัอนเดียวเท่านั้น

15 แลพระองค์ทรงกำชับพวกเขา โดยตรัสว่า “ดูเถิด จงระวังเชื้อของพทฟาริสี

(1) มธ 15:32-39; มก 6:34-44 (2) มธ 9:36; มก 1:41 (5) มธ 15:34; มก 6:38

(7) มธ 14:19; มก 6:41 (10) มธ 15:39 (11) มธ 12:38; ลก 11:16; ยน 2:18; 6:30

(12) มธ 12:39; มก 7:34 (14) มธ 16:5 (15) มธ 16:6; ลก 12:1

และเชื้อของเฮโรดให้ดี”

16 และพวกเขาจึงยกเหตุผลกันในท่ามกลางพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “นี่เป็นเพราะว่าพวกเราไม่มีขนมปัง”

17 และเมื่อพระเยซูทรงทราบสิ่งนี้ พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงยกเหตุผลกันเพราะเหตุพวกท่านไม่มีขนมปัง พวกท่านยังไม่รับรู้และไม่เข้าใจ หรือ พวกท่านมีใจของพวกท่านที่แข็งกระด้างไปแล้วหรือ

18 มีตาแล้วพวกท่านยังไม่เห็นหรือ และมีหูแล้วพวกท่านยังไม่ได้ยินหรือ และพวกท่านจำไม่ได้หรือ

19 เมื่อเราหักขนมปังหักก้อนในท่ามกลางคนห้าพันคนนั้น พวกท่านได้เก็บเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้นได้กี่กระบุงเต็ม” พวกเขาทูลพระองค์ว่า “ได้สิบสองกระบุง”

20 “และเมื่อขนมปังเจ็ดก้อนในท่ามกลางคนสี่พันคนนั้น พวกท่านได้เก็บเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้นได้กี่กระบุงเต็ม” และพวกเขาทูลว่า “ได้เจ็ดกระบุง”

21 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แล้วเป็นอย่างไรพวกท่านถึงไม่เข้าใจเล่า”

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอด ใกล้เมืองเบธไซดาให้หาย

22 และพระองค์เสด็จมายังเมืองเบธไซดา และเขาทั้งหลายพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ และทูลอ้อนวอนพระองค์ให้โปรดแตะต้องคนนั้น

23 และพระองค์ทรงจับมือของคนตาบอด

นั้น และนำเขาออกไปนอกเมือง และเมื่อพระองค์ได้ทรงบ้วนน้ำลายลงบนตาทั้งสองของคนนั้น และทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่

24 และคนนั้นเงยหน้าขึ้น และทูลว่า “ข้าพระองค์เห็นผู้คนเป็นเหมือนต้นไม้หลายต้น กำลังเดินไปเดินมา”

25 หลังจากนั้นพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตาทั้งสองของเขาอีก และให้เขาเงยหน้าขึ้น และเขาก็กลับมาเหมือนเดิม และได้เห็นทุกคนอย่างชัดเจน

26 และพระองค์ทรงส่งคนนั้นไปยังบ้านของตน โดยตรัสว่า “อย่าเข้าไปในเมือง และอย่าเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย”

การยอมรับของเปโตร

(มธ 16:13-16; ลก 9:18-20)

27 และพระเยซูได้เสด็จออกไป กับพวกสาวกของพระองค์ เข้าไปในเมืองต่าง ๆ แห่งแคว้นซีซารียา ฟิลิปปี และตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ โดยตรัสกับพวกเขาว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราคือผู้ใด”

28 และพวกเขาทูลตอบว่า “เป็นยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่า เป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ ว่า เป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์”

29 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใด” และเปโตรตอบและทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงเป็น

(17) มก 6:52 (19) มธ 14:20; มก 6:43; ลก 9:17 (20) มธ 15:37 (21) มก 6:52

(22) มธ 9:27; ลก 18:15; ยน 9:1 (23) มก 7:33 (26) มธ 8:4 (27) มธ 16:13-16

(28) มธ 14:2; มก 6:14; ลก 9:7-8 (29) ยน 1:41; 4:42; 6:69; 11:27; กจ 2:36

พระคริสต์”

30 และพระองค์ทรงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรบอกผู้ใดเกี่ยวกับพระองค์

31 และพระองค์ทรงเริ่มสั่งสอนพวกเขาว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมาน การ และถูกปฏิเสธโดยพวกผู้อาวุโส และ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และจะถูกประหารชีวิต และหลังจากสาม วันจะทรงเป็นขึ้นใหม่

32 และพระองค์ตรัสถ้อยคำนั้นอย่างเปิดเผย และเปโตรจับพระองค์ไว้ และเริ่มทูลท้วงพระองค์

33 แต่เมื่อพระองค์ทรงหันพระพักตร์ และทอดพระเนตรดูพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงว่ากล่าวเปโตร โดยตรัสว่า “เจ้าจงถอยไปข้างหลังเรา ซาตานเอ๋ย เพราะเจ้าไม่มีความคิดอยู่ที่สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระเจ้า แต่สิ่งเหล่านั้นที่เป็นของมนุษย์”

ยอมแบกกางเขนหรือมีความละเอียด

ในการติดตามพระเยซู

(มธ 16:24-27; ลก 9:23-26)

34 และเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนมาหาพระองค์ พร้อมกับพวกสาวกของพระองค์ด้วย พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะตามเรา มา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับแบกกางเขนของตน และตามเรา

35 เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเอา ชีวิตของตนรอด จะเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเสียชีวิตของตนเพราะ

เห็นแก่เราและเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ ผู้นั้นเองจะได้ชีวิตรอด

36 เพราะคน ๆ หนึ่งจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าผู้นั้นจะได้โลกทั้งสิ้น และต้องสูญเสีย จิตวิญญาณของตนเอง

37 หรือผู้นั้นจะเอาอะไรไปแลกกับจิตวิญญาณของตน

38 เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละเอียดเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเราในชั่วอายุที่เลินซู้และทำบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมีค่าละเอียดเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ”

บทที่ 9

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

(มธ 17:1-8; ลก 9:28-36)

1 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เรา กล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนในพวกเขาที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ล้มรสแห่งความตาย จนกว่าพวกเขาได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์เดช”

2 และหลังจากหกวันแล้ว พระเยซูทรงพา เปโตร และยากอบ และยอห์นไปกับพระองค์ และทรงนำพวกเขาขึ้นไปบนภูเขาสูง ลูกหนึ่งแต่ลำพัง และพระกายของพระองค์ก็ถูกเปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา

3 และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ส่องแสง ขาว โพลนยิ่งนักราวกับหิมะ จนจะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ได้

(30) มธ 8:4; ลก 9:21 (31) อสย 53:3; มธ 16:21; มก 9:31; ลก 18:31; 1 ปต 1:11

(33) มก 16:14; วจ 3:19 (34) มธ 10:38; ลก 9:23 (35) มธ 10:39; ลก 17:33

(38) มธ 10:33; ลก 9:26 (1) มธ 16:28; มก 13:26 (2) มธ 17:1-8; ลก 9:28-36 (3) ดนล 7:9; มธ 28:3

4 และเอลียาห์กับโมเสสก็มาปรากฏแก่พวกเขา และเขาทั้งสองเฝ้าสนทนากับพระเยซู

5 และเปโตรตอบและทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ก็ดี และให้พวกข้าพระองค์ทำพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง และสำหรับโมเสสหลังหนึ่ง และสำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง”

6 ด้วยว่าเปโตรไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี เพราะพวกเขากลัวอย่างมาก

7 และมีเมฆก้อนหนึ่งมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีพระสุรเสียงหนึ่งออกมาจากเมฆนั้น โดยตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด”

8 และในทันใดนั้น เมื่อพวกเขาดูโดยรอบแล้ว พวกเขาก็ไม่เห็นผู้ใดอีกต่อไปเลย ยกเว้นพระเยซูเท่านั้นที่อยู่กับพวกเขาเอง

9 และขณะที่พวกเขาลงมาจากภูเขา พระองค์ทรงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรบอกสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาได้เห็นแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย

10 และพวกเขาเก็บถ้อยคำนั้นไว้กับพวกเขาเอง โดยซักถามกันและกันว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น มีความหมายอะไร

11 และพวกเขาก็ทูลถามพระองค์ โดยกล่าวว่า “ทำไมพวกธรรมาจารย์จึงกล่าวว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน”

12 และพระองค์ทรงตอบและทรงบอก

พวกเขาว่า “เอลียาห์จะมาจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม และมีเขียนไว้เกี่ยวกับบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์หลายประการ และจะทรงถูกปฏิเสธเสีย

13 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า แท้จริงเอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และพวกเขาได้ทำแก่ท่านสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาได้ปราธนา ตามที่มีเขียนไว้แล้วถึงท่าน”

อัครทูตแก่คนที่ขาดฤทธิ์อำนาจ

(มธ 17:14-21; ลก 9:37-42)

14 และเมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบพวกเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังซักถามกับพวกเขาอยู่

15 และในทันใดนั้นประชาชนทุกคน เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์แล้ว ก็ประหลาดใจนัก และเมื่อวิ่งไปหาพระองค์ก็ทักทายพระองค์

16 และพระองค์ตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า “ท่านทั้งหลายซักถามกับพวกเขาด้วยเรื่องอะไร”

17 และคนหนึ่งในประชาชนตอบและทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พาบุตรชายของข้าพระองค์มาหาพระองค์ ซึ่งมีผีไข่มดเข้าสิงอยู่

18 และที่ไหนก็ตามที่ผีนั้นพาเขาไป มันก็ทำให้เขาชักด้วยอาการกระตุก และเขามีน้ำลายฟูมปาก และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเขา และอ่อนระโหยไป และข้าพระองค์ได้

(7) อพย 40:34; 1 พกษ 8:10; สดด 2:7; อสย 42:1; มธ 3:17 (10) ยน 2:19-22

(11) มลค 4:5; มธ 17:10 (12) สดด 22:6; อสย 53:3; ดนล 9:26

(13) มธ 11:14; 17:12; ลก 1:17 (14) มธ 17:14-19; ลก 9:37-42 (17) มธ 17:14; ลก 9:38

พูดกับพวกสาวกของพระองค์ว่า ขอให้พวกเขาขับผีนั้นออกเสีย และพวกเขาทำไม่ได้”

19 พระองค์ทรงตอบคนนั้น และตรัสว่า “โอ คนชั่วอายุที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับท่านทั้งหลายนานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด”

20 และพวกเขาก็พาเด็กคนนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเด็กคนนั้นเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นก็ทำให้เขาชักด้วยอาการกระตุก และเขาล้มลงบนพื้นดิน และกำลังเกลือกโดยมีน้ำลายฟูมปาก

21 และพระองค์ตรัสถามบิดาของเด็กคนนั้นว่า “นานแค่ไหนแล้วตั้งแต่ผีนี้ได้มาถึงเขา” และบิดาทูลว่า “ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆ มา

22 และหลายครั้งผีนั้นก็โยนเขาลงไปในไฟและในน้ำทั้งหลายเพื่อจะทำลายเขาเสีย แต่ถ้าพระองค์สามารถกระทำได้ ๆ ขอโปรดกรุณาแก่พวกเราและช่วยพวกเราด้วยเถิด”

23 พระเยซูตรัสแก่บิดานั้นว่า “ถ้าท่านสามารถเชื่อได้ สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ”

24 และในทันใดนั้น บิดาของเด็กคนนั้นก็ร้องออก และทูลด้วยน้ำตาไหลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ ขอพระองค์โปรดช่วยเกี่ยวกับการขาดความเชื่อของข้าพระองค์ด้วยเถิด”

25 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประ

ชาชนกำลังวิ่งเข้ามาด้วยกัน พระองค์ก็ตรัสห้ามผีโสโครกนั้นโดยตรัสกับมันว่า “เจ้าผีโบ้และหูหนวก เรากำชับเจ้า จงออกมาจากเขา และอย่าเข้าสิงเขาอีกเลย”

26 และผีนั้นจึงร้องเสียงดัง และทำให้เด็กคนนั้นชักด้วยอาการกระตุกอย่างหนัก และออกมาจากตัวเขา และเด็กคนนั้นเป็นเหมือนคนที่ตายแล้ว จนถึงขนาดที่มีหลายคนกล่าวว่า “เขาตายเสียแล้ว”

27 แต่พระเยซูทรงจับเขาด้วยมือ และพยุงเด็กคนนั้นขึ้น และเขาก็ลุกขึ้น

28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในบ้านหลังหนึ่งแล้ว พวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า “ทำไมพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้”

29 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ผีชนิดนี้ไม่สามารถออกมาได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึง

การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์

(มธ 17:22-23; ลก 9:43-45)

30 และพระองค์กับพวกสาวกจึงออกไปจากที่นั่น และดำเนินผ่านเข้าไปในแคว้นกาลิลี และพระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดทราบสิ่งนี้

31 ด้วยว่าพระองค์ทรงสั่งสอนพวกสาวกของพระองค์ และตรัสกับพวกเขาว่า “บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย และพวกเขาจะประหารชีวิตท่านเสีย และหลังจากท่านถูกประหารแล้ว ท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม”

(19) ยน 4:48 (20) มก 1:26; ลก 9:42 (23) มธ 17:20; มก 11:23; ลก 17:6; ยน 11:40

(24) ลก 17:5 (25) มก 1:25 (28) มธ 17:19

(29) ยก 5:16 (31) มธ 16:21; ลก 9:44

32 แต่พวกเขาไม่เข้าใจถ้อยคำนั้น และกลัวที่จะทูลถามพระองค์

สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่ที่สุด

(มธ 18:1-6; ลก 9:46-48)

33 และพระองค์เสด็จมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อประทับในบ้านแล้ว พระองค์ตรัสถามพวกสาวกว่า “ท่านทั้งหลายโต้แย้งกันในท่ามกลางพวกท่านเอง เรื่องอะไรขณะอยู่กลางทางนั้น”

34 แต่พวกเขาก็นิ่งอยู่ เพราะขณะอยู่กลางทางนั้นพวกเขาโต้แย้งกันในท่ามกลางพวกเขาเองว่า คนไหนจะเป็นใหญ่ที่สุด

35 และพระองค์ทรงนั่งลง และทรงเรียกสิบสองคนนั้นมา และตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าผู้ใดปรารถนาจะเป็นคนต้น ผู้เดียวกันั้นเองจะเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของทุกคน”

36 และพระองค์ทรงเอาเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมา และตั้งเขาไว้ในท่ามกลางพวกเขา และเมื่อพระองค์ทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ในพระกรของพระองค์แล้ว พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า

37 “ผู้ใดก็ตามที่จะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ก็รับเรา และผู้ใดก็ตามที่จะรับเรา ก็ไม่ได้รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา”

**ทรงว่ากล่าวสาวก
ที่ขอบวิพากษ์วิจารณ์**

(ลก 9:49-50)

38 และยอห์นทูลตอบพระองค์ โดยทูลว่า

“พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับพวกผีออกในพระนามของพระองค์ และคนนั้นไม่ตามพวกเรา มา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขาไม่ตามพวกเรา มา”

39 แต่พระเยซูตรัสว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดซึ่งจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา ที่จะพูดว่าร้ายเราได้ง่าย ๆ

40 เพราะว่าผู้ใดที่ไม่เป็นฝ่ายต่อสู้พวกเรา ผู้นั้นก็มีส่วนในพวกเราแล้ว

41 ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่จะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้ท่านทั้งหลายดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้นั้นจะมิขาดบำเหน็จของเขา

ทรงเตือนถึงนรก

42 และผู้ใดก็ตามที่จะทำคนหนึ่งของผู้เล็กน้อยเหล่านี้ที่เชื่อในเราให้หลงผิด ซึ่งจะเอาหินโมกก้อนใหญ่ผูกที่คอของผู้นั้น และผู้นั้นจะถูกทิ้งลงในทะเลก็จะดีกว่า

43 และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิดจงตัดมันออก ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นคนมือด้วน ก็ยังดีกว่าการมีสองมือที่จะต้องเข้าไปในนรก เข้าไปในไฟนั้นที่ไม่มีวันดับ

44 ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาก็ไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย

45 และถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิดจงตัดมันออก ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นง่อย ก็ยังดีกว่าการมีสองเท้าที่จะต้องถูกทิ้งลงในนรก เข้าไปในไฟนั้นที่ไม่มีวันดับ

(32) ลก 2:50 (33) มธ 18:1-5 (34) สภษ 13:10; มธ 18:4 (35) มธ 20:26-27; มก 10:43 (36) มก 10:13

(37) มธ 10:40 (38) กตว 11:27-29 (39) 1 คร 12:3 (40) มธ 12:30; ลก 11:23 (41) มธ 10:42

(42) มธ 18:6; ลก 17:1 (43) พญ 13:6; มธ 5:29-30; 18:8-9 (44) อสย 66:24

46 ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาก็ไม่ตาย และไฟนั้นก็ดับเลย

47 และถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักมันออก ซึ่งท่านจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียว ยิ่งดีกว่ามีสองตาที่จะถูกทิ้งเข้าไปในไฟนรก

48 ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาก็ไม่ตาย และไฟนั้นก็ดับเลย

49 ด้วยว่าทุกคนจะถูกสงวนไว้ด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะถูกสงวนไว้ด้วยเกลือ

50 เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มของมันไปแล้ว ท่านทั้งหลายจะเอามันไปปรุงรสกับอะไรเล่า ท่านทั้งหลายจะมีเกลือในตัวเอง และจงอยู่อย่างสงบสุขซึ่งกันและกัน”

บทที่ 10

คำบัญชาของพระเยซู เกี่ยวกับการหย่าร้าง

(มธ 5:31-32; 19:1-9; ลก 16:18)

(1 คร 7:10-15)

1 และพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จไปจากที่นั้น และเข้าไปในเขตแดนของแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก และตามทีพระองค์ทรงเคยทำนั้น พระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาอีก

2 และพวกฟาริสีมาหาพระองค์ และถามพระองค์ว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” โดยทดลองพระองค์

3 และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “โมเสสได้บัญชาพวกท่านไว้ว่าอะไร”

4 และพวกเขากล่าวว่า “โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือแห่งการหย่า และให้หย่าภรรยาได้”

5 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “โมเสสได้เขียนข้อบังคับนี้เพราะเหตุความแข็งกระด้างแห่งใจของท่านทั้งหลาย

6 แต่ตั้งแต่เริ่มแรกแห่งการเนรมิตสร้างนั้น ‘พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง

7 เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดาและมารดาของเขา และไปผูกพันเข้ากับภรรยาของเขา

8 และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ ดังนั้นเขาทั้งสองจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน

9 เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

10 และในบ้านหลังหนึ่ง พวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องเดิมนั้น

11 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะหย่าภรรยาของตน และไปแต่งงานกับหญิงคนอื่น ก็เล่นชู้ต่อนาง

12 และถ้าผู้หญิงคนหนึ่งจะหย่าสามีของตน และไปแต่งงานกับชายคนอื่น หญิงนั้นก็เล่นชู้”

(48) อสย 66:24; ยรม 7:20 (49) สดต 2:13; อสค 43:24 (50) มธ 5:13; ลก 14:34

(1) มก 19:1-9; ยน 10:40; 11:7 (2) มธ 19:3 (4) พบญ 24:1-4; มธ 5:31; 19:7

(6) ปฐก 1:27 (7) ปฐก 2:24; 1 คร 6:16; อฟ 5:31 (11) อพย 20:14; มธ 5:32; 19:9

จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามา

(มธ 19:13-15; ลก 18:15-17)

13 และเขาทั้งหลายพาพวกเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทรงแตะต้องตัวเด็กเหล่านั้น และพวกสาวกของพระองค์ก็ห้ามปรามคนเหล่านั้นที่พาพวกเด็กมานั้น

14 แต่เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นการนั้น พระองค์ไม่พอพระทัยมาก และตรัสแก่พวกสาวกว่า “จงยอมให้พวกเด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา และอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นนั้น

15 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่จะไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง ผู้นั้นจะไม่เข้าในอาณาจักรนั้น”

16 และพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้นไว้ในพระกรของพระองค์ และวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขา และทรงอวยพรพวกเขา

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

(มธ 19:16-30; ลก 18:18-20)

17 และเมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง คนหนึ่งวิ่งมา และคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ และทูลถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำการใดเพื่อข้าพเจ้าจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก”

18 และพระเยซูตรัสกับคนนั้นว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใด

ประเสริฐนอกจากพระองค์ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า

19 ท่านรู้จักพระบัญญัติทั้งหลายแล้วซึ่งว่า ‘อย่าเล่นซู้ อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อโกงเขา จงให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของเจ้า’”

20 และคนนั้นตอบและทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพเจ้ามา”

21 แล้วพระเยซูทรงเพ่งดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา และตรัสแก่เขาว่า “มีสิ่งเดียวที่ท่านยังขาดอยู่ จงไปตามทางของท่าน ขายสิ่งใดก็ตามที่ท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนยากจน และท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และมาเถิด จงแบกกางเขน และตามเรามา”

22 และเขาเสียใจเมื่อได้ยินถ้อยคำนั้น และจากไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

คำทรงเตือน

อย่าไว้วางใจ

ในทรัพย์สมบัติ

23 และพระเยซูทอดพระเนตรดูรอบ ๆ และตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “บรรดาคนที่มีทรัพย์สมบัติมากมายจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้ายากจริงหนอ”

24 และพวกสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสทั้งหลายของพระองค์ แต่พระเยซูทรงตอบอีกครั้ง และตรัสกับพวกเขาว่า

(13) มธ 19:13-15; ลก 18:15-17 (14) 1 คร 14:20; 1 ปด 2:2 (15) มธ 18:3-4 (17) มธ 19:16-30; ลก 18:18-30 (18) 1 ซมอ 2:2 (19) อพย 20:12; พบญ 5:16 (20) ฟป 3:6 (21) มธ 6:19 (23) มธ 19:23; มก 4:19 (24) โยบ 31:24; สดต 52:7

“ลูกเอ๋ย คนทั้งหลายที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริง ๆ

25 ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”

26 และพวกเขาก็ประหลาดใจเหลือประมาณ โดยพูดกันในท่ามกลางพวกเขาเองว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

27 และพระเยซูทอดพระเนตรดูพวกเขาแล้วตรัสว่า “สำหรับมนุษย์สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า เพราะว่าสำหรับพระเจ้าสิ่งสารพัดก็เป็นไปได้”

28 แล้วเปโตรเริ่มทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัดและได้ตามพระองค์มา”

29 และพระเยซูทรงตอบและตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดที่ได้สละบ้าน หรือพวกพี่ชายน้องชาย หรือพวกพี่สาวน้องสาว หรือบิดา หรือมารดา หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย หรือที่ดินต่าง ๆ เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น

30 แต่บัดนี้ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า คือบ้านทั้งหลาย และพวกพี่ชายน้องชาย และพวกพี่สาวน้องสาว และมารดา และบุตรทั้งหลาย และที่ดินต่าง ๆ พร้อมกับการข่มเหงทั้งหลาย และในโลกที่จะมานั้นจะได้ชีวิตนิรันดร์

31 แต่หลายคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

ทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซู

(มธ 20:17-19; ลก 18:31-33)

32 และพระองค์กับพวกสาวกกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระเยซูก็เสด็จนำหน้าพวกเขา และพวกสาวกก็ประหลาดใจ และขณะที่พวกเขาตามมา พวกเขาก็หวาดกลัว และพระองค์จึงทรงพาสิบสองคนนั้นไปอีก และเริ่มบอกพวกเขาว่า สิ่งใดบ้างจะต้องเกิดขึ้นกับพระองค์

33 โดยตรัสว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายกำลังขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และแก่พวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับพวกคนต่างชาติ

34 และพวกคนต่างชาติจะเยาะเย้ยท่าน และจะเฆี่ยนตีท่าน และจะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่”

คำขอร้องของยากอบกับยอห์น

(มธ 20:20-28)

35 และยากอบกับยอห์น บุตรชายทั้งสองของเศเบดี มาหาพระองค์ โดยทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะขอให้พระองค์ทรงกระทำแก่พวกข้าพระองค์ตามสิ่งใดก็ตามที่พวกข้าพระองค์ปรารถนา”

36 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า “ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เราทำสิ่งใด

(25) มธ 13:22 (27) โยบ 42:2; ยรม 32:17; มธ 19:26

(28) มธ 19:27; ลก 18:28 (30) 2 พศด 25:9; ลก 18:29-30

(31) มธ 19:30; ลก 13:30 (32) มธ 20:17-19 (35) ยก 4:3

ให้พวกท่าน”

37 เขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ทั้งสองนั่ง เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง ในสง่าราศีของพระองค์”

38 แต่พระเยซูตรัสกับเขาทั้งสองว่า “พวกท่านไม่ทราบว่าคุณท่านขออะไร พวกท่านสามารถดื่มจากถ้วยที่เราจะดื่ม นั้นได้หรือ และรับบาปพิศมัตด้วยบาปพิศมัตที่เราได้รับนั้นได้หรือ”

39 และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์สามารถ” และพระเยซูตรัสกับเขาทั้งสองว่า “แท้จริงพวกท่านจะดื่มจากถ้วยที่เราจะดื่ม นั้น และพวกท่านจะรับบาปพิศมัตด้วยบาปพิศมัตที่เราได้รับนั้น

40 แต่ที่จะนั่งข้างขวามือของเรา และข้างซ้ายมือของเรานั้น ไม่ใช่กิจของเราที่จะมอบให้ แต่จะประทานให้แก่คนทั้งหลาย ที่ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขา”

41 และเมื่อสาวกลีบคนนั้นได้ยินสิ่งนี้แล้ว พวกเขาก็เริ่มไม่พอใจมากกับยากอบและยอห์น

42 แต่พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาหาพระองค์ และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า ผู้ที่ถูกนับว่าเป็นพวกผู้ครอบครองของพวกคนต่างชาติย่อมปกครองเหนือพวกเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายของพวกเขาก็ใช้อำนาจเหนือพวกเขา

43 แต่จะไม่ใช่อย่างนั้นในท่ามกลางพวกท่าน แต่ผู้ใดก็ตามที่ใคร่จะเป็นใหญ่ในท่ามกลางพวกท่าน จะเป็นผู้ปรนนิบัติ

ของท่านทั้งหลาย

44 และผู้ใดก็ตามที่ใคร่จะเป็นเอกเป็นต้นในท่ามกลางพวกท่าน จะเป็นผู้รับใช้ของทุกคน

45 เพราะว่าแม้แต่บุตรมนุษย์ก็ได้มาใช้เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อจะประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”

คนตาบอดชื่อบาร์ทิเมอัส

ได้รับการรักษาให้หาย

(มธ 20:29-34; ลก 18:35-43)

46 และพระองค์กับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และขณะที่พระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก คนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบาร์ทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง

47 และเมื่อคนนั้นได้ยินว่าเป็นพระเยซู แห่งนาซาเร็ธ เขาก็เริ่มร้องออกมา และทูลว่า “พระเยซู พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด”

48 และหลายคนกำชับเขาว่า เขาควรนิ่งเสีย แต่เขาก็ร้องดังขึ้นไปอีกว่า “พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด”

49 และพระเยซูทรงยืนนิ่งอยู่ และตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา และพวกเขาจึงเรียกคนตาบอดนั้น โดยกล่าวแก่เขาว่า “จงขึ้นใจ ลูกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า”

50 และคนนั้น เมื่อทั้งผ้าห่มของเขาไป

(38) มธ 26:39, 42; มก 14:36; ลก 12:50; 22:41-42; ยน 18:11 (39) มธ 10:17; ยน 16:33; กจ 12:2

(40) มธ 25:34; ยน 17:2; รม 8:30 (41) มธ 20:24 (42) ลก 22:25 (43) มธ 20:26, 28; มก 9:35; ลก 9:48

(45) มธ 20:28; ลก 22:27; ยน 13:14 (46) มธ 20:29-34; ลก 18:35-43 (47) ยรม 23:5; มธ 15:22

แล้ว จึงลุกขึ้นและมาหาพระเยซู

51 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ท่านใคร่จะให้เราทำอะไรแก่ท่าน” คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับการมองเห็นของข้าพระองค์”

52 และพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงไปตามทางของท่านเถิด ความเชื่อของท่านได้กระทำให้น่าทึ่งเป็นปกติแล้ว” และในทันใดนั้นเขาก็ได้รับการมองเห็นของเขา และตามพระเยซูไปในทางนั้น

บทที่ 11

การเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม

อย่างผู้มีชัย

(ศคย 9:9; มธ 21:1-9)

(ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

1 และเมื่อพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานี ที่เชิงภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนของพระองค์ไป

2 และตรัสกับพวกเขาว่า “จงไปตามทางของพวกท่านเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าพวกท่าน และทันทีที่พวกท่านเข้าไปในหมู่บ้านนั้นแล้ว พวกท่านจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันและจูงมันมาเถิด

3 และถ้าผู้ใดกล่าวแก่พวกท่านว่า ‘พวกท่านกำลังทำอะไรเล่า’ พวกท่านจงกล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการลูกลาตัวนี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะส่งมันกลับคืนมา

ให้ที่นี่”

4 และสาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปตามทางของพวกเข และพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่ใกล้ประตูข้างนอกในสถานที่ที่สองเส้นทางมาบรรจบกัน และสาวกทั้งสองจึงแก้มัน

5 และบางคนในพวกเขาที่ยืนอยู่ที่นั่นกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า “ท่านทั้งสองทำอะไร โดยแก้ลูกลาตัวนี้”

6 และเขาทั้งสองกล่าวแก่พวกเขาตามที่พระเยซูทรงสั่งไว้ และพวกเขาก็ยอมให้เขาทั้งสองไป

7 และเขาทั้งสองจึงจูงลูกลามายังพระเยซู และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลังลา และพระองค์จึงทรงลาตัวนั้น

8 และคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตนปูตามหนทาง และคนอื่น ๆ ก็ตัดกิ่งไม้ทั้งหลายจากพวกต้นไม้ และมาบูกิ้งไม้เหล่านั้นตามหนทาง

9 และคนทั้งหลายที่เดินไปข้างหน้า และคนเหล่านั้นที่ตามมาข้างหลังก็โห่ร้องกัน โดยกล่าวว่า “โฮสันนา ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงรับพระพร’

10 สาธุการจงมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเราทั้งหลาย ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮสันนา ในที่สูงที่สุด”

11 และพระเยซูเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม และเข้าไปในพระวิหาร และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรดูสิ่งสารพัด

(52) มธ 9:22; มก 5:34 (1) มธ 21:1-9; ลก 19:29; ยน 12:13

(8) มธ 21:8 (9) สดต 118:26; มธ 21:9

(10) สดต 148:1 (11) มธ 21:12

รอบ ๆ แล้ว และบัดนี้มาถึงเวลาเย็นแล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานี กับสืบสองคนนั้น

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล

(มธ 21:19-21)

12 และในวันต่อมา เมื่อพระองค์กับพวกสาวกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว

13 และเมื่อทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลที่มีใบหลายใบ พระองค์ก็เสด็จมา ถ้าบางทีพระองค์จะทรงพบสิ่งใด ๆ ที่ต้นไม้นั้น และเมื่อพระองค์มาถึงต้นไม้นั้นแล้ว พระองค์ไม่พบสิ่งใด มีแต่ใบหลายใบเท่านั้น เพราะเวลาแห่งผลมะเดื่อยังไม่มาถึง

14 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับต้นนั้นว่า “อย่าให้ผู้ใดกินผลไม้ของเจ้า นับจากนี้เป็นต้นไปตลอดกาล” และพวกสาวกของพระองค์ก็ได้ยินสิ่งนี้

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร

(มธ 21:12-16; ลก 19:45-47)

15 และพระองค์กับพวกสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และพระเยซูได้เสด็จเข้าไปในพระวิหาร และทรงเริ่มขับไล่บรรดาคนที่ขายและซื้อในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะทั้งหลายของบรรดาผู้รับแลกเงิน กับบรรดาที่นั่งของคนเหล่านั้นที่ขายนกเขาทั้งหลายเสีย

16 และไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดขนภาชนะใด ๆ เดินลัดพระวิหาร

17 และพระองค์ทรงสอนโดยกล่าวแก่

พวกเขาว่า “มีเขียนไว้แล้วมิใช่หรือว่า ‘นิเวศน์ของเราจะถูกเรียกโดยบรรดาชนชาติทั้งหลายว่า เป็นนิเวศน์แห่งการอธิษฐาน’ แต่ท่านทั้งหลายได้กระทำให้นิเวศน์นั้นเป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”

18 และพวกธรรมาจารย์กับพวกปุโรหิตใหญ่ได้ยินสิ่งนี้ และหาโอกาสว่า พวกเขาจะทำลายพระองค์เสียได้อย่างไร ด้วยว่าพวกเขากลัวพระองค์ เพราะว่าประชาชนทุกคนประหลาดใจด้วยหลักคำสอนของพระองค์

19 และเมื่อมาถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง

20 และในเวลาเช้า ขณะที่พระองค์กับพวกสาวกได้เห็นต้นมะเดื่อต้นนั้นก็เยาะแหย่จากรากขึ้นมา

21 และเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อซึ่งพระองค์ได้สาปแช่งนั้นก็เยาะแหย่ไปแล้ว”

ความเชื่อในพระเจ้า

(ยก 5:15)

22 และพระเยซูตรัสตอบแก่พวกสาวกว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด

23 ด้วยว่าเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวแก่ภูเขานี้ว่า ‘เจ้าจงถอยไป และเจ้าจงถูกโยนเข้าไปในทะเล’ และจะไม่สงสัยในใจ แต่จะเชื่อว่า สิ่งเหล่านั้นซึ่งเขากล่าวว่าจะเกิดขึ้นจริง ผู้นั้นจะได้สิ่งใดก็ตามที่เขาว่า

(12) มธ 21:18-22 (13) มธ 21:9

(15) ลก 14:22; มธ 21:12-16; ลก 19:45-47 (17) อสย 56:7; ยรม 7:11

(18) สดต 2:2; มธ 7:28; ลก 4:32 (20) มธ 21:19-22 (23) มธ 17:20; ลก 17:6

24 เหตุฉะนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนา เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเชื่อว่าพวกท่านได้รับสิ่งเหล่านั้นแล้ว และพวกท่านจะมีสิ่งเหล่านั้น

25 และเมื่อพวกท่านยืนอธิษฐานอยู่ จงยกโทษให้ ถ้าพวกท่านมีเรื่องใด ๆ กับผู้หนึ่งผู้ใด เพื่อพระบิดาของพวกท่าน ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกโทษบรรดาการละเมิดของพวกท่านด้วย

26 แต่ถ้าพวกท่านไม่ยกโทษให้ พระบิดาของพวกท่าน ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ก็จะไม่โปรดยกโทษบรรดาการละเมิดของพวกท่านเหมือนกัน”

คำถามเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู

(มธ 21:23-27; ลก 20:1-8)

27 และพระองค์กับพวกสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก และขณะที่พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และพวกผู้อาวูโสมาหาพระองค์

28 และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านกระทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด และผู้ใดได้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่านที่จะทำสิ่งเหล่านี้”

29 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะถามคำถามพวกท่านสักข้อหนึ่งด้วย และจงตอบเรา และเราก็จะบอกพวกท่านว่าเรากระทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด

30 บัณฑิตมาของยอห์นนั้น ได้เป็นมาจาก

สวรรค์หรือเป็นของมนุษย์ จงตอบเราเถิด”

31 และพวกเขาจึงให้เหตุผลกับพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “ถ้าพวกเราจะกล่าวว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะกล่าวว่า ‘แล้วทำไมพวกท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’

32 แต่ถ้าพวกเราจะกล่าวว่า ‘เป็นของมนุษย์’” พวกเขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทุกคนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งจริง ๆ

33 และพวกเขาตอบและกล่าวแก่พระเยซูว่า “พวกเราไม่สามารถบอกได้” และพระเยซูจึงตรัสตอบแก่พวกเขาว่า “เราจะไม่บอกพวกท่านเหมือนกันว่า เรากระทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด”

บทที่ 12

คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวน

ที่ต้องการพิชผล

(อสย 5:1-7; มธ 21:33-46)

(ลก 20:9-19)

1 และพระองค์เริ่มตรัสแก่พวกเขาเป็นคำอุปมาว่า “ชายคนหนึ่งได้ปลูกสวนองุ่น และล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบสวนนั้น และได้ขุดสถานที่สำหรับบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า และให้พวกชาวสวนเช่าสวนนั้น และไปยังแผ่นดินไกล

2 และเมื่อถึงฤดูเก็บผลองุ่น เขาจึงส่งผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาพวกเช่าสวน เพื่อเขาจะได้รับผลแห่งสวนองุ่นนั้นจากพวกเช่าสวน

3 และพวกเช่าสวนนั้นจับผู้รับใช้คนนั้น

(24) มธ 7:7; ลก 11:9; ยน 14:13 (25) มธ 6:14; อฟ 4:32; คส 3:13 (26) มธ 6:15

(27) มธ 21:23-27; ลก 20:1-8 (28) ยน 5:27 (30) มก 1:4-5, 8; ลก 7:29-30

(32) มธ 3:5; 14:5; มก 6:20 (1) มธ 21:33-46; ลก 20:9-19

และเขียนตีเขา และไล่เขาให้กลับไปมือเปล่า

4 และอีกครั้ง เจ้าของสวนส่งผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาพวกเขาสวน และพวกเขาเข้าสวนนั้นก็เอาหินหลายก้อนขว้างใส่เขา และทำให้เขาบาดเจ็บที่ศีรษะ และไล่ให้เขากลับไปอย่างน่าอับอาย

5 และอีกครั้ง เจ้าของสวนส่งผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง และพวกเขาเข้าสวนก็ฆ่าผู้รับใช้คนนั้นเสีย และผู้รับใช้คนอื่น ๆ อีกหลายคน โดยทุบตีบางคน และฆ่าบางคน

6 เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนยังมีบุตรชายคนหนึ่ง ผู้เป็นที่รักยิ่งของเขา เจ้าของสวนจึงส่งบุตรคนนั้นไปหาพวกเขาสวนเป็นครั้งสุดท้าย โดยกล่าวว่า ‘พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา’

7 แต่พวกเขาเข้าสวนเหล่านั้นจึงพูดในท่ามกลางพวกเขาเองว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท จงมาเถิด ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย และมรดกนั้นจะตกเป็นของพวกเรา’

8 และพวกเขาจึงจับบุตรคนนั้น และฆ่าเขาเสีย และโยนเขาออกไปนอกสวนองุ่น

9 เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำประการใด ท่านก็จะมาและทำลายพวกเขาสวนเหล่านั้นเสีย และจะยกสวนองุ่นนั้นให้แก่ผู้อื่น

10 และท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งพวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’

11 สิ่งนี้เป็นการกระทำขององค์พระผู้เป็น

เจ้า และสิ่งนี้ก็มีหัตถ์จรรยในสายตาของพวกเขา”

12 และพวกเขาหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ก็กลัวประชาชน เพราะพวกเขาทราบอยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขา และพวกเขาก็ไปจากพระองค์ และไปตามทางของพวกเขา

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

(มธ 22:15-22; ลก 20:19-26)

13 และพวกเขาจึงส่งบางคนของพวกเขา ฟาริสีและของพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะจับผิดพระองค์ในคำตรัสทั้งหลายของพระองค์

14 และเมื่อพวกเขามาถึงแล้ว พวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกเราทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนสัตย์จริง และไม่ได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านไม่ได้เห็นแก่หน้าคน แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าในความจริง เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์

15 พวกเราจะส่งดีหรือพวกเราจะไม่ส่งดี” แต่พระองค์ โดยทรงทราบความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา ตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาเพื่อให้เราดู”

16 และพวกเขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมา และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของผู้ใด” และพวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “ของซีซาร์”

17 และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “สิ่งเหล่านั้นที่เป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์

(5) 2 พศต 36:16 (8) กจ 2:23 (10) สดต 118:22

(12) มธ 21:45-46; มก 11:18; ยน 7:25, 30, 44 (13) มธ 22:15-22; ลก 20:20-26

(14) กจ 18:26 (15) มธ 23:28; ลก 12:1 (17) ปญจ 5:4-5

และสิ่งเหล่านั้นที่เป็นของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” และพวกเขาก็อัศจรรย์ใจ เพราะพระองค์

**พระเยซูตรัสตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับ
การเป็นขึ้นมาจากความตาย**

(มธ 22:23-33; ลก 20:27-38)

18 แล้วพวกสะดูสีมาหาพระองค์ ผู้ซึ่งกล่าวว่าไม่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย และพวกเขาก็ถามพระองค์ โดยกล่าวว่า

19 “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนถึงพวกเราว่า ‘ถ้าพี่ชายของคน ๆ หนึ่งตาย และภรรยาของเขายังอยู่หลังจากเขาเสียไปแล้ว และไม่มีบุตร ให้น้องชายของเขารับภรรยาของพี่ชายนั้นไว้เป็นภรรยาของตน และสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชายของตน’

20 บัดนี้พี่น้องผู้ชายเจ็ดคน และพี่หัวปีได้รับหญิงคนหนึ่งเป็นภรรยา และเมื่อตายไปแล้ว ไม่มีเชื้อสายใด ๆ

21 และคนที่สองจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และตายเสีย และเขาไม่มีเชื้อสายใด ๆ เช่นกันและคนที่สามก็เหมือนกัน

22 และพี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับหญิงนั้นไว้เป็นภรรยา และไม่มีเชื้อสายใด ๆ ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย

23 เหตุฉะนั้น ในการเป็นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดจะเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยว่าชายทั้งเจ็ดคนได้นางเป็นภรรยาแล้ว”

24 และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “จะนั้นพวกท่านผิดแล้วมิใช่หรือ เพราะพวก

ท่านไม่รู้พระคัมภีร์ หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า

25 ด้วยว่าเมื่อคนทั้งหลายจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น พวกเขาย่อมไม่สมรสกัน และไม่ถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน แต่เป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์

26 และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่พวกเขาจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านในหนังสือของโมเสสหรือ ว่าในพุ่มไม้้นพระเจ้าได้ตรัสแก่โมเสส โดยตรัสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม และพระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’

27 พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนที่มีชีวิต ฉะนั้นพวกท่านผิดมากจริง ๆ”

พระบัญญัติข้อต้นข้อใหญ่

(มธ 22:34-40; ลก 10:25-37)

28 และคนหนึ่งในพวกธรรมาจารย์มาและเมื่อได้ยินพวกเขาให้เหตุผลกันแล้วและเมื่อรับรู้ว่าคุณได้ทรงตอบพวกเขาได้ดี จึงถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อใดเป็นข้อต้นแห่งพระบัญญัติทั้งปวง”

29 และพระเยซูตรัสตอบคนนั้นว่า “พระบัญญัติข้อต้นแห่งพระบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า ‘จงฟังเกิด โอ คนอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

30 และท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และ

(18) มธ 22:23-33; ลก 20:27-38; กจ 23:8 (19) พบท 25:5

(25) 1 คร 15:42 (26) อพย 3:6; ยน 5:25; กจ 26:8 (28) มธ 22:34-40; ลก 10:25

(29) พบท 6:4; อสย 44:8; ลก 10:27 (30) พบท 10:12

ด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน' นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้น

31 และข้อที่สองก็เหมือนกันคือ 'เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง' ไม่มีพระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองข้อนี้"

32 และธรรมาจารย์คนนั้นกล่าวแก่พระองค์ว่า "ดีแล้ว อาจารย์เจ้าข้า ท่านได้กล่าวความจริงแล้ว ด้วยว่ามีพระเจ้าองค์เดียว และไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากพระองค์เลย

33 และที่จะรักพระองค์ด้วยสุดใจ และด้วยสุดความเข้าใจ และด้วยสุดจิต และด้วยสิ้นสุดกำลัง และที่จะรักเพื่อนบ้านของตนเหมือนรักตัวเอง ก็ยิ่งกว่าบรรดาเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น"

34 และเมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นตอบอย่างรอบคอบ พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านอยู่ไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้าแล้ว" และหลังจากนั้นไม่มีใครกล้าถามคำถามใด ๆ กับพระองค์

พระเยซูทรงทำให้พวกฟาริสีสับสน

(มธ 22:41-46; ลก 20:41-44)

35 และพระเยซูทรงตอบและตรัส ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า "พวกธรรมาจารย์กล่าวได้อย่างไรว่า พระคริสต์เป็นบุตรชายของดาวิดนั้น

36 ด้วยว่าดาวิดเองได้กล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า

ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'

37 ฉะนั้นดาวิดเองเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะเป็นบุตรชายของดาวิดอย่างไรได้" และประชาชนทั่วไปก็ฟังพระองค์ด้วยความยินดี

38 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาในหลักคำสอนของพระองค์ว่า "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ซึ่งรักที่จะสวมเสื้อคลุมยาวเดินไปมา และรักบรรดาการค้ำบัลลังก์ในตลาดทั้งหลาย

39 และบรรดาที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลาทั้งหลาย และบรรดาที่เอนกายลงอันมีเกียรติในการเลี้ยงทั้งหลาย

40 ผู้ซึ่งเขมือบบ้านของพวกหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสี้ยมยั่ว คนเหล่านี้จะได้รับพระอาชญาที่มากยิ่งขึ้น"

หญิงม่ายที่ถวายเหรียญทองแดงสองอัน

(ลก 21:1-4)

41 และพระเยซูได้ประทับนั่งตรงหน้าผู้เก็บเงินถวาย และทอดพระเนตรสังเกตว่าประชาชนโยนเงินเข้าไปในตู้เช่นนั้นอย่างไร และหลายคนที่เป็นคนมั่งมีโยนเงินมากไว้ในนั้น

42 และหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งมา และนางโยนเหรียญทองแดงสองอันไว้ในนั้น ซึ่งมีค่าประมาณสลึงหนึ่ง

43 และพระองค์ทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มา และตรัสแก่พวกเขาว่า "เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิง

(31) ลนต 19:18; มธ 22:39 (32) พบญ 4:39; อสย 45:6 (33) 1 ซมอ 15:22; ฮชย 6:6; มคา 6:6-8

(34) มธ 22:46 (35) มธ 22:41; ลก 20:41 (36) 2 ซมอ 23:2 (37) กจ 2:29 (38) มธ 23:1; มก 4:2

(39) ลก 14:7 (40) มธ 23:14 (41) 2 พกษ 12:9; ลก 21:1-4 (43) 2 คร 8:12

มายากจนคนนี้ได้โยนไว้ข้างในมากกว่า พวกเขาคือทุกคนซึ่งได้โยนเข้าไปในตู้เก็บเงินถวาย

44 เพราะว่า พวกเขาคือทุกคนได้โยนไว้ในนั้นจากความมั่งมีเหลือเฟือของตน แต่นอกจากความขัดสนของนางได้โยนทั้งหมดที่นางมีไว้ในนั้น นั่นคือสิ่งเลี้ยงชีพทั้งหมดของนาง”

บทที่ 13

การสนทนากับบฏเฮมาเคกเทศ

(มธ 24-25; ลก 21)

1 และขณะที่พระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร คนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ขอคุณลักษณะของศิลาต่าง ๆ และอาคารทั้งหลายซึ่งมีอยู่ที่นี่”

2 และพระองค์ตรัสตอบสาวกคนนั้นว่า “ท่านเห็นอาคารใหญ่เหล่านี้หรือ จะไม่มีศิลาก้อนใดที่ซ้อนทับกันเหลืออยู่ ที่จะไม่ถูกขว้างลง”

3 และขณะที่พระองค์ประทับนั่งบนภูเขาเมกะกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตรและยากอบ และยอห์น และอันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า

4 “ขอโปรดบอกข้าพระองค์ทั้งหลายว่า สิ่งเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร และอะไรจะเป็นหมายสำคัญเมื่อบรรดาสิ่งเหล่านี้จะสำเร็จ”

เส้นทางแห่งยุคนี้

5 และพระเยซูทรงตอบพวกเขา โดยเริ่มตรัสว่า “จงระวังให้ดี เกรงว่าผู้ใดจะล่อ

ลวงพวกท่านให้หลง

6 ด้วยว่าหลายคนจะมาในนามของเรา โดยกล่าวว่า ‘ข้าคือพระคริสต์’ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลง

7 และเมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องบรรดาสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามทั้งหลาย พวกท่านจงอย่าเป็นทุกข์เลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเช่นนี้จะต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายจะยังไม่มาถึง

8 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักร และจะเกิดแผ่นดินไหวในสถานที่ต่าง ๆ และจะเกิดบรรดาการก่อกวนอาหารและความทุกข์ยากต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นขั้นแรกแห่งบรรดาความเจ็บปวด

9 แต่จงระวังตัวพวกท่านเองให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับสภาทั้งหลาย และในธรรมศาลาทั้งหลายพวกท่านจะถูกโบยตี และพวกท่านจะถูกนำไปต่อหน้าบรรดาผู้ปกครองและกษัตริย์ทั้งหลายเพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานต่อพวกเขา

10 และข่าวประเสริฐจะต้องถูกประกาศในท่ามกลางบรรดาประชาชาติก่อน

11 แต่เมื่อพวกเขาจะนำพวกท่านไป และมอบพวกท่านไว้ในนั้น อย่าเป็นกังวลล่วงหน้าว่าพวกท่านจะพูดอะไรดี และพวกท่านอย่าไตร่ตรองล่วงหน้าเลย แต่อะไรก็ตามที่จะประทานแก่พวกท่านในโมงนั้น พวกท่านจงพูดสิ่งนั้น เพราะว่าพวกท่านมิได้เป็นผู้ที่พูด แต่เป็นพระวิญญาณ

(44) พบญ 24:6; 1 ยน 3:17 (1) มธ 24:1; ลก 21:5-36 (2) ลก 19:44

(3) มธ 16:18; มก 1:16 (4) มธ 24:3; ลก 21:7 (5) ยรม 29:8; อฟ 5:6

(8) สกก 2:22; มธ 24:8 (9) มธ 10:17; กจ 12:4 (10) มธ 24:14 (11) มธ 10:19-22

บริสุทธิ

12 บัดนี้พี่ก็จะทรยศน้องให้ถึงความตาย และพ่อก็จะทรยศลูกชาย และลูก ๆ ก็จะมีขึ้นมาต่อสู้อุปถัมภ์ของตน และจะทำให้พ่อแม่ถูกประหารชีวิต

13 และพวกท่านจะถูกเกลียดชังโดยคนทั้งสิ้นเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่จะอดทนจนถึงที่สุด ผู้เดียวก็นั้นเองจะรอดพ้น

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง

(มธ 24:15)

14 แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งการรกร้างว่างเปล่า ที่ถูกกล่าวถึงโดยดาเนียลเสียดาพยากรณ์นั้น ยืนอยู่ในที่ซึ่งมันไม่ควร” (จงให้ผู้ที่ย่านเข้าใจเถิด) “แล้วจงให้คนทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย

15 และจงอย่าให้คนที่อยู่บนดาดฟ้าบ้านลงไปในบ้าน หรือเข้าไปในบ้านนั้น เพื่อเก็บสิ่งของใด ๆ ออกจากบ้านของตน

16 และจงอย่าให้คนที่อยู่ตามทุ่งนา กลับมาเอาเสื้อผ้านของตนไป

17 แต่วิบัติแก่คนทั้งหลายที่มีเด็กในครรภ์ และแก่คนทั้งหลายที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ในวันเหล่านั้น

18 และท่านทั้งหลายจงอธิษฐานว่า การหนีไปของพวกท่านจะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว

19 ด้วยว่าในวันเหล่านั้นจะเกิดความทุกข์ลำบาก อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่การเริ่มต้นแห่งสิ่งทรงสร้างซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิต

สร้างนั้นจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย

20 และถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงทำให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้าแล้ว ก็คงไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย แต่เพราะเห็นแก่บรรดาผู้ถูกเลือกสรร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้ว พระองค์จึงทรงทำให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้าแล้ว

21 และเมื่อนั้นถ้าผู้ใดจะกล่าวแก่พวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘ดูเถิด พระองค์อยู่ที่โน่น’ อย่าเชื่อเขาเลย

22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะแสดงบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลาย เพื่อจะล่อลวง ถ้าเป็นไปได้ แม้แต่คนที่ถูกเลือกสรรให้หลง

23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดแก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

การเสด็จกลับมาของ

องค์พระผู้เป็นเจ้าในสง่าราศี

(มธ 24:27-31)

24 แต่ในวันเหล่านั้น หลังจากความทุกข์ลำบากนั้นผ่านไปแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน

25 และดวงดาวทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์จะตกลงมา และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจที่อยู่ในฟ้าสวรรค์จะถูกเขย่าให้สะเทือน’

26 และเมื่อนั้นเขาทั้งหลายจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ’ ด้วยฤทธา-

(12) มคา 7:6; มธ 10:21 (13) ดนล 12:12; มธ 10:22 (14) ดนล 9:27; มธ 24:15 (17) ลก 21:23

(19) ดนล 9:26; ยอล 2:2; มธ 24:21; มก 10:6 (21) มธ 24:23 (22) พบญ 13:1-3; วา 13:13

(23) ยน 16:1; 2 ปต 3:17 (24) ดนล 7:10; ศพย 1:15 (25) อสย 13:10; สบ 12:26 (26) ดนล 7:13

ภาพอันยิ่งใหญ่และสง่าราศี

27 และเมื่อนั้นพระองค์จะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มา และจะรวบรวมบรรดาคนที่ทรงถูกเลือกสรรไว้แล้วของพระองค์จากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สูญหายไปแห่งแผ่นดินโลกจนถึงที่สูญหายไปแห่งฟ้าสวรรค์

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ

(มธ 24:32-33; ลก 21:29-31)

28 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านของมันยังอ่อนอยู่ และแตกใบทั้งหลายแล้ว พวกท่านก็ทราบว่าจะฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว

29 ดังนั้นพวกท่านในลักษณะเดียวกัน เมื่อพวกท่านจะเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ก็จงทราบเถิดว่าเวลานั้นอยู่ใกล้แล้ว คือที่ประตูละลานนั้นแล้ว

30 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไป จนกว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะสำเร็จ

จงเฝ้าคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อย่างต่อเนื่อง

31 ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แต่บรรดาคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย

32 แต่เกี่ยวกับวันนี้และวันนี้ ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่มี แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์ หรือพระบุตร เว้นแต่พระบิดา

33 ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าเวลานั้นคือเมื่อไร

34 ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งซึ่งออกเดินทางไกล ผู้ซึ่งไปจากบ้านของเขา และได้มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้ทุกคนมีภาระงานของตน และได้สั่งนายประตูให้เฝ้าอยู่

35 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาเย็น หรือเที่ยงคืน หรือเวลาที่ไถ่ขัน หรือในตอนเช้า

36 เกรงว่าเมื่อมาอย่างกะทันหัน เจ้าของบ้านจะพบพวกท่านกำลังนอนหลับอยู่

37 และสิ่งที่เรากล่าวแก่พวกท่าน เราก็ก่อว่าแก่ทุกคนว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด”

บทที่ 14

พวกปุโรหิตใหญ่วางอุบายที่จะฆ่าพระเยซู

(มธ 26:2-5; ลก 22:1-2)

1 หลังจากสองวันจะถึงงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาโอกาสที่พวกเขาจะจับพระองค์ด้วยอุบาย และฆ่าพระองค์เสีย

2 แต่พวกเขา กล่าวว่า “ไม่ใช่ในวันเลี้ยงเกรงว่าประชาชนจะลุกฮือ”

มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีชโลมพระเยซู

(มธ 26:6-13; ยน 12:1-8)

3 และเมื่อประทับอยู่ในหมู่บ้านเบธานีในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะที่พระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ ผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาโดยถือผอบน้ำมันหอมมา-

(28) มธ 24:32; ลก 21:29 (31) อสย 40:8; 2 ปต 3:7 (32) มธ 24:36; กจ 1:7

(33) มธ 24:42; ลก 12:40 (34) มธ 16:19; 24:45; 25:14 (35) มธ 24:42, 44

(1) อพย 12:1-27; มธ 26:2-5; มก 14:12; ลก 22:1 (3) มธ 26:6; ลก 7:37; ยน 12:1

ระดาที่มีราคามาก และนางทำให้ผอบนั้นแตก และเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์

4 และมีบางคนที่มีความขุ่นเคืองภายในตัวเอง และกล่าวว่า “ทำไมจึงทำให้น้ำมันหอมนี้เสียเปล่า

5 ด้วยว่าน้ำมันหอมนี้อาจจะถูกขายแล้วได้เงินมากกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน และเอาเงินนั้นแจกให้คนยากจนก็ได้” และพวกเขาจึงบ่นต่อว่าผู้หญิงคนนั้น

6 และพระเยซูตรัสว่า “ปล่อยเธอไปเถิด ทำไมพวกท่านรบกวนเธอ เธอได้กระทำการงานที่ดีแก่เรา

7 ด้วยว่าพวกท่านมีคนยากจนอยู่กับพวกท่านเสมอ และเมื่อไรก็ตามที่พวกท่านปรารภว่า พวกท่านก็สามารถทำการดีแก่พวกเขาได้ แต่พวกท่านไม่มีเรอยู่ด้วยเสมอไป

8 เธอได้กระทำให้สิ่งที่เธอสามารถทำได้ เธอได้มาล้างหน้าเพื่อชโลมกายของเราสำหรับการฝังศพ

9 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนก็ตามที่ข่าวประเสริฐนี้จะถูกประกาศไปในทั่วทั้งโลก สิ่งนี้ที่เธอได้กระทำจะถูกกล่าวไปเป็นที่ระลึกถึงเธอด้วยที่นั่น”

ยูดาสตกลงที่จะทรยศพระเยซู

(มธ 26:14-16; ลก 22:3-6)

10 และยูดาสอิสคาริโอท คนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้แก่พวกเขา

11 และเมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งนั้น พวกเขา ก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่เขา และเขาหาโอกาสว่าเขาจะทรยศพระองค์โดยสะดวกได้อย่างไร

พวกสาวกเตรียมการ

สำหรับเทศกาลปัสกา

(มธ 26:17-19; ลก 22:7-13)

12 และในวันแรกแห่งเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาทั้งหลายมาลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารภว่าที่จะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปและจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน”

13 และพระองค์ทรงส่งสองคนในพวกสาวกของพระองค์ไป และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งสองจงเข้าไปในกรุงนั้น และที่นั่นชายคนหนึ่งที่กำลังทูนหม้อน้ำมาจะพบพวกท่าน จงตามคนนั้นไป

14 และที่ไหนก็ตามที่เขาจะเข้าไป พวกท่านจงกล่าวแก่เจ้าของบ้านนั้นว่า พระอาจารย์ตรัสว่า ‘ห้องรับรองแขกอยู่ที่ไหน ที่ซึ่งเราจะกินปัสกากับพวกสาวกของเราได้นั้น’

15 และเจ้าของบ้านจะชี้ให้พวกท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งและจัดเตรียมไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด”

16 และสาวกสองคนนั้นของพระองค์จึงออกไป และเข้ามาในกรุง และพบเหมือนที่พระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขา และพวกเขาได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

(5) มธ 18:28; 20:11; มก 12:15; ยน 6:61

(7) พบย 15:11; มธ 26:11; ยน 7:33 (9) มธ 28:19-20; มก 16:15; ลก 24:47

(10) สดต 41:9; 55:12-14; มธ 10:2-4 (12) อพย 12:8; มธ 26:17-19; ลก 22:7-13

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึง

การทรยศพระองค์

(มธ 26:20-24; ลก 22:14, 21-23)

(ยน 13:18-19)

17 และในเวลาตอนเย็น พระองค์จึงเสด็จมาพร้อมกับสิบสองคนนั้น

18 และขณะที่พวกเขาเอนกายลงและรับประทานอยู่ พระเยซูตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านซึ่งรับประทานอยู่กับเราจะทรยศเรา”

19 และพวกเขาก็เริ่มโศกเศร้า และทูลพระองค์ทีละคนว่า “คือข้าพระองค์หรือ” และอีกคนหนึ่งทูลว่า “คือข้าพระองค์หรือ”

20 และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เป็นคนหนึ่งในสิบสองคนนี้ที่จุ่มลงในชามเดียวกันกับเรา

21 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่มีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์นั้นจริง แต่บัดนี้แก่คนนั้น ซึ่งโดยคนนั้นบุตรมนุษย์ถูกทรยศไว้ จะเป็นการดีสำหรับคนนั้น ถ้าเขาไม่เคยบังเกิดมาเลย”

การตั้งพิธีระลึกถึง

องค์พระผู้เป็นเจ้า

(มธ 26:26-29; ลก 22:17-20)

(1 คร 11:23-26)

22 และขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และทรงขอบพระคุณ และทรงหักมัน และส่งให้แก่พวกสาวก และตรัสว่า “จงรับไปกิน

เถิด นี่เป็นกายของเรา”

23 และพระองค์ทรงหยิบถ้วยมา และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ส่งถ้วยนั้นให้แก่พวกเขา และพวกเขาก็ดื่มจากถ้วยนั้น

24 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “นี่เป็นโลหิตของเราแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งหลั่งออกมาเพื่อคนเป็นอันมาก

25 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มจากผลไม้แห่งเถาองุ่นต่อไปอีก จนถึงวันนั้นที่เราจะดื่มมันใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า”

26 และเมื่อพวกเขาได้ร้องเพลงนมัสการบทหนึ่งแล้ว พวกเขาก็ออกไปยังภูเขามะกอกเทศ

เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู

(มธ 26:31-35; ลก 22:31-34)

(ยน 13:36-38)

27 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ในคืนวันนี้พวกท่านทุกคนจะสะดุ้งเพราะเราด้วยมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะนั้น และแกะทั้งหลายจะกระจัดกระจายไป’

28 แต่หลังจากเราเป็นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าพวกท่าน”

29 แต่เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ว่าทุกคนจะสะดุ้ง ข้าพระองค์จะไม่สะดุ้งเลย”

30 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ คือในคืนนี้เอง ก่อนไก่ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

(17) มธ 26:20-24; ลก 22:14, 21-23; ยน 13:18 (18) ยน 6:70-71

(21) มธ 26:24; ลก 22:22 (22) มธ 26:26; ลก 22:17; 1 คร 11:23 (26) มธ 26:30

(27) อสย 53:5; ศคย 13:7; มธ 26:31 (28) มก 16:7 (29) มธ 26:33; ลก 22:33

31 แต่เปโตรทุกอย่างแข็งกร้าวมากขึ้นว่า
“ถ้าข้าพระองค์จะตายพร้อมกับพระองค์
ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย”
พวกเขาทุกคนก็ทูลในทำนองเดียวกันด้วย

**พระเยซูทรงปวดร้าวทรมาณ
ในสวนเกทเสมณี**

(มธ 26:36-46; ลก 22:39-46)

(ยน 18:1)

32 และพระเยซูกับพวกสาวกมาถึงสถานที่
แห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า เกทเสมณี และ
พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า
“พวกท่านจงนั่งอยู่ที่นี่ ขณะที่เราจะอธิษ
ฐาน”

33 และพระองค์ทรงพาเปโตร และยา
กอบ และยอห์นไปกับพระองค์ และทรง
เริ่มประหลาดพระทัยอย่างมากมาย และ
หนักพระทัยยิ่งนัก

34 และตรัสกับพวกเขาว่า “จิตใจของเรา
โศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย พวก
ท่านจงรออยู่ที่นี่ และเฝ้าระวังอยู่เถิด”

35 และพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน้
หนึ่ง และชบพระกายลงบนพื้นดิน และ
อธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้ชั่วโมงนั้นล่ง
ผ่านไปจากพระองค์

36 และพระองค์ทูลว่า “อับบา พระบิดา
เจ้าข้า สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้สำหรับพระ
องค์ ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนผ่านไปจากข้าพระ
องค์เถิด แต่อย่างไรก็ตาม อย่าให้เป็นไป
ตามที่ข้าพระองค์ปรารถนา แต่ให้เป็นไป
ตามที่พระองค์ทรงปรารถนาเถิด”

37 และพระองค์เสด็จกลับมา และทรง

พบพวกเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับ
เปโตรว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ
ท่านจะเฝ้าอยู่สักชั่วโมงหนึ่งไม่ได้หรือ

38 ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐาน
เกรงว่าพวกท่านจะเข้าในการทดลอง จิต
วิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังก็
อ่อนกำลัง”

39 และพระองค์เสด็จไปอีก และอธิษฐาน
และทรงทูลบรรดาถ้อยคำเดิม

40 และเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระ
องค์ทรงพบพวกเขานอนหลับอีก (เพราะ
ตาของพวกเขาลืมไม่ขึ้น) และพวกเขาไม่
ทราบว่าจะทูลตอบพระองค์ประการใด

41 และพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สาม
และตรัสกับพวกเขาว่า “เดี๋ยวนี้ จงนอน
ต่อไปและพวกท่านจงพักผ่อนเถิด พอ
เถิด โมงนั้นมาถึงแล้ว ดูเถิด บุตรมนุษย์
จะถูกทรยศไว้ในมือของพวกคนบาป

42 จงลุกขึ้น ให้พวกเราไปกันเถิด ดูสิ ผู้
ที่ทรยศเรามาใกล้แล้ว”

ยูดาสทรยศพระเยซู

พระเยซูทรงถูกจับตัวไป

(มธ 26:47-56; ลก 22:47-53)

(ยน 18:3-11)

43 และในทันใดนั้น ขณะที่พระองค์ตรัส
ยังไม่ทันขาดคำ ยูดาส คนหนึ่งในสิบสอง
คนนั้น ได้มา และพร้อมกับเขามีประชา
ชนเป็นอันมาก พร้อมด้วยดาบหลายเล่ม
และไม้ตะบองหลายอัน มาจากพวกปุโร
หิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และพวก
ผู้อาวุโส

(32) มธ 26:36-46; ลก 22:40 (33) มก 5:37 (34) อสย 53:3; มธ 26:38; ยน 12:27

(36) ยน 5:30; 6:38; รม 8:15; กท 4:6; สบ 5:7 (38) ลก 21:36; รม 7:18; กท 5:17

(41) ยน 13:1; 17:1 (42) มธ 26:46; ยน 18:1-2 (43) สดต 3:1; มธ 26:47-56; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11

44 และผู้ที่ทรยศพระองค์นั้นได้ให้อา-
ณัติสัญญาแก่พวกเขา โดยกล่าวว่า “เรา
จะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับเขาไว้
และนำเขาไปอย่างปลอดภัย”

45 และทันทีที่พูดมาถึง เขาก็ตรงไปหา
พระองค์ และกล่าวว่า “พระอาจารย์เจ้า
ข้า พระอาจารย์เจ้าข้า” และจับพระองค์

46 และคนเหล่านั้นก็เอามือของพวกเขา
จับพระองค์ และคุมตัวพระองค์ไป

**ดาบของเปโตร
พวกสาวกละทิ้งพระเยซู
(มธ 26:51-56)**

47 และคนหนึ่งของคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่
ใกล้ ๆ ชักดาบเล่มหนึ่งออก และฟันผู้รับ
ใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต และตัดหูของ
เขาขาด

48 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวก
เขาว่า “ท่านทั้งหลายออกมาเหมือนต่อสู-
กับโจรหรือ พร้อมด้วยดาบหลายเล่มและ
ไม้ตะบองหลายอัน เพื่อจะจับเรา

49 เราได้อยู่กับพวกท่านทุกวันในพระ
วิหารโดยสั่งสอนอยู่ และพวกท่านไม่ได้
จับเรา แต่พระคัมภีร์จะต้องสำเร็จ”

50 และพวกสาวกทุกคนได้ละทิ้งพระองค์
ไว้และหนีไป

51 และมีชายหนุ่มคนหนึ่งติดตามพระ
องค์ไป โดยห่มผ้าป่านชิ้นหนึ่งคลุมร่าง
กายที่เปลือยเปล่าของตน และพวกคน
หนุ่มก็จับเขาไว้

52 และเขาได้ทิ้งผ้าป่านชิ้นนั้นเสีย และ
หนีไปจากพวกเขาเปลือยกายอยู่

**พระเยซูทรงเผชิญหน้า
กับมหาปุโรหิตและสภา
(มธ 26:57-68)**

(ยน 18:12-14, 19-24)

53 และคนที่ทั้งหลายได้นำตัวพระเยซูไป
หามหาปุโรหิต และพร้อมกับมหาปุโรหิต
มีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกผู้
อาวุโส และพวกธรรมาจารย์ประชุมกันอยู่

54 และเปโตรได้ติดตามพระองค์ไป
ห่าง ๆ กระทั่งจนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของ
มหาปุโรหิต และเขานั่งกับพวกคนใช้ และ
ผิงไฟอยู่

55 และพวกปุโรหิตใหญ่ และบรรดา
สมาชิกสภาได้เสาะหาพยานเพื่อให้การ
ปรักปรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์
เสีย และหาไม่พบเลย

56 ด้วยว่าหลายคนได้ให้คำพยานเท็จ
ปรักปรำพระองค์ แต่คำพยานของพวก
เขาไม่สอดคล้องกัน

57 และมีบางคนยืนขึ้น และให้คำพยาน
เท็จปรักปรำพระองค์ โดยกล่าวว่า

58 “พวกเราได้ยินคนนี้กล่าวว่า ‘เราจะ
ทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์
และภายในสามวันเราจะสร้างอีกแห่งหนึ่ง
ขึ้นมาซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์’”

59 แต่คำพยานของพวกเขาก็ไม่สอดคล้องกัน

60 และมหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนในท่าม
กลางเขาทั้งหลาย และถามพระเยซู โดย
กล่าวว่า “ท่านไม่ตอบอะไรเลยหรือ มัน
เรื่องอะไรเล่าซึ่งคนเหล่านี้เป็นพยานปรัก

(44) สภษ 27:6 (48) มธ 26:55; ลก 22:52 (49) สดด 22:6; อสย 53:7; มธ 21:23

(50) สดด 88:8 (53) มธ 16:21; มก 15:1; ลก 9:22 (55) มธ 26:59

(56) อพย 20:16; สดด 35:11 (58) ยน 2:19 (60) มธ 26:62

ปราทาน”

61 แต่พระองค์ทรงนั่งอยู่ และมีได้ทรงตอบประการใด อีกครั้งมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์ และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของผู้เสวยสุขหรือ”

62 และพระเยซูตรัสว่า “เราเป็น และท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์แห่งฤทธาณภาพ และเสด็จมาในหม่อมแห่งฟ้าสวรรค์”

63 แล้วมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน และกล่าวว่า “พวกเราต้องการเหล่าพยานอะไรอีกเล่า

64 ท่านทั้งหลายได้ยินคำหมิ่นประมาทนั้นแล้ว ท่านทั้งหลายคิดอะไร” และพวกเขาทุกคนจึงประณามพระองค์ให้มีความผิดถึงตาย

65 และบางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ และคลุมพระพักตร์พระองค์ และตีพระองค์ และกล่าวแก่พระองค์ว่า “จงพยากรณ์สิ” และพวกคนใช้ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของตน

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

(มธ 26:69-75; ลก 22:56-62)

(ยน 18:16-18, 25-27)

66 และขณะที่เปโตรอยู่เบื้องล่างในคุก-หานั้น มีคนหนึ่งในพวกสาวใช้ของมหาปุโรหิตมา

67 และเมื่อเธอเห็นเปโตรผิงไฟอยู่ เธอก็เข้มนดูเขา และกล่าวว่า “และเจ้าได้อยู่กับเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วย”

68 แต่เขาปฏิเสธ โดยกล่าวว่า “ข้าไม่รู้ และข้าไม่เข้าใจว่า เจ้าพูดเรื่องอะไร” และเขาได้ออกไปที่ระเบียง และไถ่กัน

69 และอีกครั้ง สาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร และเริ่มกล่าวแก่คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ว่า “คนนี้เป็นคนหนึ่งในพวกเขา”

70 และเขาก็ปฏิเสธอีก และหลังจากผ่านไปสักครู่หนึ่ง คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ นั้นได้กล่าวแก่เปโตรอีกว่า “แน่นอนเจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกัน”

71 แต่เขาก็เริ่มสับสนและสาบาน โดยกล่าวว่า “ข้าไม่รู้จักชายคนหนึ่งที่พวกเจ้ากล่าวถึงนั้น”

72 และไถ่กันเป็นครั้งที่สอง และเปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า “ก่อนไถ่กันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” และเมื่อเปโตรทวนคิดถึงเรื่องนั้น เขาก็ร้องไห้

บทที่ 15

พระเยซูทรงถูกนำไปอยู่ต่อหน้าปีลาต

(มธ 27:1-2, 11-15)

(ลก 23:1-7, 13-18)

(ยน 18:28-40; 19:1-16)

1 และทันใดนั้นในตอนเช้า พวกปุโรหิตใหญ่ได้ปรึกษากันกับพวกผู้อาวุโส และพวกธรรมจารย์ และบรรดาสมัชชิกสภา และได้มัดพระเยซู และพาพระองค์ไปและมอบพระองค์ไว้แก่ปีลาต

(61) อสย 53:7; ลก 22:67-71 (62) ลก 22:69 (64) ยน 10:33, 36; 19:7

(65) อสย 50:6 (66) ยน 18:16-18, 25-27 (67) ยน 1:45 (69) มธ 26:71

(70) ลก 22:59; กจ 2:7 (72) มธ 26:75 (1) สดต 2:2; กจ 3:13

2 และปีลาตถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” และพระองค์ตรัสตอบท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี้”

3 และพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบประการใด

4 และปีลาตถามพระองค์อีก โดยกล่าวว่า “ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด พวกเขากล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการ”

5 แต่พระเยซูยังมีได้ตรัสตอบประการใดจนปีลาตประหลาดใจ

6 บัดนี้ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่พวกเขา ผู้ใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนา

บาร์บัสถูกปล่อยไป

พระเยซูจะถูกตรึงที่กางเขน

(มธ 27:16-26; ลก 23:16-25)

(ยน 18:40)

7 และมีคนหนึ่งชื่อ บาร์บัส ซึ่งถูกมัดไว้กับคนเหล่านั้นที่ได้ทำการจลาจลกับเขา ผู้ซึ่งได้กระทำการฆาตกรรมในการจลาจลนั้น

8 และประชาชนซึ่งได้ร้องเสียงดัง ก็เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้พวกเขาขึ้น

9 แต่ปีลาตได้ตอบพวกเขา โดยกล่าวว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวแก่พวกเจ้าหรือ”

10 ด้วยว่าท่านทราบอยู่ว่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้เพราะความอิจฉา

11 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ยังประชาชนว่า ปีลาตควรปล่อยบาร์บัสแก่พวกเขามากกว่า

12 และปีลาตตอบและกล่าวแก่พวกเขาอีกว่า “ถ้าอย่างนั้น เจ้าทั้งหลายปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่คนนี้ ผู้ซึ่งเจ้าทั้งหลายเรียกว่า กษัตริย์ของพวกยิว”

13 และเขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด”

14 แล้วปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ทำไม เขาได้ทำความชั่วร้ายประการใด” และเขาทั้งหลายยังร้องมากขึ้นว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด”

15 และดังนั้นปีลาต ซึ่งปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบาร์บัสให้แก่พวกเขา และมอบพระเยซู เมื่อท่านได้โบยตีพระองค์แล้ว ให้ถูกตรึงที่กางเขน

พระเยซูถูกสวมมงกุฎหนาม

(มธ 27:27-31)

16 และพวกทหารจึงนำพระองค์เข้าไปในราชสำนัก ที่ถูกเรียกว่า ศาลาปริทเรียม และพวกทหารเรียกทั้งกองให้มารวมตัวกัน

17 และพวกเขาสวมเสื้อสีม่วงให้พระองค์ และได้ทอมงกุฎหนาม และสวมมงกุฎนั้นรอบพระเศียรของพระองค์

18 และเริ่มค่านับพระองค์ว่า “ขอทรงพระเจริญ กษัตริย์ของพวกยิว”

19 และพวกเขาได้ตีพระองค์บนพระเศียรด้วยไม้เท้า และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเมื่อคุกเข่าของพวกเขาลง ได้

(2) มธ 27:11-14 (3) ยน 19:9 (4) มธ 27:13 (5) อสย 53:7

(6) มธ 27:15-26 (11) กจ 3:14 (12) มคา 5:2 (14) 1 ปต 2:21-23

(15) อสย 53:8 (16) มธ 27:27 (19) อสย 50:6

นมัสการพระองค์

20 และเมื่อพวกเขาได้ล้อเลียนพระองค์แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อสีม่วงนั้นออกจากพระองค์ และเอาเสื้อผ้าของพระองค์เองสวมให้พระองค์ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงพระองค์เสียที่กางเขน

21 และพวกเขาจึงเกณฑ์คนหนึ่งชื่อ ซีโมนชาวไซรีน ผู้ที่เดินผ่านมา เมื่อออกมาจากบ้านนอก เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส ให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่ไม้กางเขน

(มธ 27:33-56; ลก 23:33-49)

(ยน 19:17-37)

22 และพวกเขาพาพระองค์มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อ กลโกธา ที่แปลว่า สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง

23 และพวกเขาเอาน้ำองุ่นระคนกับมดยอบให้พระองค์ดื่ม แต่พระองค์ไม่ยอมรับน้ำองุ่นนั้น

24 และเมื่อพวกเขาได้ตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว พวกเขาก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งปันกัน โดยจับสลากกันแบ่งปันเสื้อผ้าเหล่านั้น ว่าแต่ละคนควรจะเอาอะไรไป

25 และเป็นเวลาสามโมงเช้า และพวกเขาได้ตรึงพระองค์ที่กางเขน

26 และข้อกล่าวหาที่ลงโทษพระองค์มาติดไว้ข้างบน ซึ่งเขียนว่า “กษัตริย์ของชนชาติยิว”

27 และพร้อมกับพระองค์พวกเขาดึง

โจรสองคนไว้ ข้างขวาพระหัตถ์ของพระองค์คนหนึ่ง และข้างซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์อีกคนหนึ่ง

28 และพระคัมภีร์ข้อนั้นได้ถูกทำให้สำเร็จจริง ซึ่งกล่าวว่า ‘และท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’

29 และคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ตำว่าพระองค์ โดยสายศีรษะของพวกเขากล่าวว่า “ฮ่า เจ้าผู้ทำลายพระวิหารและสร้างมันขึ้นมาในสามวันนะ

30 จงช่วยตัวเองให้รอด และลงมาจากกางเขนเถิด”

31 ในทำนองเดียวกันพวกปุโรหิตใหญ่ก็ล้อเลียนพระองค์ด้วย โดยกล่าวในท่ามกลางพวกเขาเองพร้อมกับพวกธรรมจารย่ว่า “เขาเคยช่วยคนอื่นให้รอดได้ เขาช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้

32 จงให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์ของลูกหลานของอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด เพื่อพวกเราจะได้เห็นและเชื่อ” และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ก็ตำว่าพระองค์

33 และเมื่อเวลาเที่ยงมาถึงแล้ว ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงเวลาบ่ายสามโมง

34 และตอนบ่ายสามโมงนั้น พระเยซูทรงร้องเสียงดัง โดยทูลว่า “เอโลอี เอโลอี ลามาสะบักธานี” ที่แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว”

35 และบางคนในพวกเขาที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ

(20) สดต 35:16 (21) มธ 27:32 (22) มธ 27:33 (23) มธ 27:34 (24) สดต 22:18 (25) มธ 27:45 (26) มธ 27:37 (27) อสย 53:9 (28) อสย 53:12; ลก 22:37 (29) สดต 22:6 (31) ลก 7:14-15 (32) มธ 27:44; ลก 23:39 (33) มธ 27:45 (34) สดต 22:1

เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น กล่าวว่า “ดูเถิด เขาเรียกเอลียาห์”

36 และคนหนึ่งวิ่งไป และเติมฟองน้ำด้วยน้ำองุ่นเปรี้ยว และเสียบมันบนไม้ไธส และส่งให้พระองค์ดื่ม โดยกล่าวว่า “ปล่อยไว้เถิด ให้พวกเราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่”

37 และพระเยซูทรงร้องด้วยเสียงดัง และทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป

38 และม่านแห่งพระวิหารก็ถูกฉีกออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง

39 และเมื่อนายร้อย ผู้ซึ่งยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เห็นว่าพระองค์ทรงร้องเช่นนั้น และทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไปแล้ว เขากล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

40 และที่นั่นมีผู้หญิงหลายคนกำลังมอดูอยู่แต่ไกล ในท่ามกลางพวกนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และสะโลเม

41 (ผู้ซึ่งเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี ได้ติดตามพระองค์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วย) และผู้หญิงอื่นอีกหลายคน ซึ่งได้ขึ้นมาพร้อมกับพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็ม

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ใน

อุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ

(มธ 27:57-61; ลก 23:50-56)

(ยน 19:38-42)

42 และบัดนี้เมื่อมาถึงเวลาเย็น เพราะว่าวันนั้นเป็นวันเตรียม คือเป็นวันก่อนวัน

สะบาโต

43 โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกสมาชิกสภาที่น่านับถือ ผู้ซึ่งกำลังคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วยก็มา และเข้าไปหาปีลาตด้วยความกล้าหาญ และขอพระศพของพระเยซู

44 และปีลาตก็ประหลาดใจว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้วหรือ และได้เรียกนายร้อยคนนั้นมาหาท่าน ท่านถามเขาว่า พระองค์ตายไปสักพักแล้วหรือ

45 และเมื่อท่านได้ทราบเรื่องนั้นจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ

46 และโยเซฟได้ซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และนำพระองค์ลงมา และพันพระองค์ไว้ในผ้าป่านเนื้อละเอียด และวางพระองค์ไว้ในอุโมงค์ฝังศพซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา และได้กลิ้งหินก้อนหนึ่งปิดปากอุโมงค์ไว้

47 และมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นสถานที่ที่วางพระศพพระองค์ไว้

บทที่ 16

การคืนพระชนม์ของพระเยซู

และเหตุการณ์ที่ติดตามมา

(มธ 28:1-15; ลก 24:1-49)

(ยน 20:1-23)

1 และเมื่อวันสะบาโตผ่านไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของยากอบ และสะโลเม ได้ซื้อบรรดาเครื่องหอมมาเพื่อพวกนางจะมาและโลมพระองค์

2 และเวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ พวกนางได้มาถึงอุโมงค์ตอนดวงอาทิตย์ขึ้น

(36) สดต 69:21 (37) มธ 27:50; ลก 23:46 (38) อพย 26:31 (39) มธ 27:54 (40) สดต 38:11

(41) ลก 8:2-3 (42) มธ 27:57; ลก 23:50; ยน 19:38 (43) มธ 27:57; ลก 2:25, 38

(46) อสย 53:9; มธ 27:59; ลก 23:53 (1) มธ 28:1; ลก 23:56; 24:1-10; ยน 19:39 (2) ลก 24:1; ยน 20:1

3 และพวกนางพูดกันในท่ามกลางพวกนางเองว่า “ใครจะกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์ให้พวกเรา”

4 และเมื่อพวกนางมองดูแล้ว พวกนางก็เห็นว่าก้อนหินนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว เพราะก้อนหินนั้นใหญ่โตมาก

5 และเมื่อเข้าไปในอุโมงค์แล้ว พวกนางได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่ข้างขวานุ่งห่มผ้ายาวสีขาว และพวกนางก็ตกใจกลัว

6 และคนหนุ่มนั้นกล่าวแก่พวกนางว่า “อย่าตกใจกลัวเลย พวกท่านแสวงหาพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งได้ถูกตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ที่นี้ ดูสถานที่ซึ่งพวกเราได้วางพระองค์เถิด

7 แต่จงไปตามทางของพวกท่าน บอกพวกสาวกของพระองค์และเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ตามที่พระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว”

8 และพวกนางก็ออกไปโดยเร็ว และหนีไปจากอุโมงค์นั้น เพราะพวกนางตัวสั่นและประหลาดใจ และพวกนางมิได้พูดสิ่งหนึ่งสิ่งใดกับผู้ใดเลย เพราะพวกนางกลัว

9 บัดนี้เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้วรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ พระองค์ทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน ผู้ซึ่งพระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดตน

10 และมารีย์ไปและบอกพวกคนที่เคย

อยู่กับพระองค์แต่ก่อน ขณะที่พวกเขา กำลังโศกเศร้าและร้องไห้อยู่

11 และพวกเขา เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ถูกเห็นโดยมารีย์แล้ว ก็ไม่เชื่อ

12 หลังจากนั้นพระองค์ทรงปรากฏพระกายในอีกรูปหนึ่งแก่สองคนในพวกเขา ขณะที่เขาทั้งสองกำลังเดินไป และออกไปบ้านนอก

13 และเขาทั้งสองจึงไปและบอกพวกสาวกที่เหลืออยู่นั้น และเขาทั้งหลายไม่ได้เชื่อเขาทั้งสองเหมือนกัน

14 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกลีบเอ็ดคนขณะที่พวกเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนพวกเขา เพราะความไม่เชื่อและความแข็งกระด้างแห่งใจของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้เชื่อคนเหล่านั้นซึ่งได้เห็นพระองค์หลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว

15 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน

16 ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกลงพระอาชญา

17 และบรรดาหมายสำคัญเหล่านี้จะติดตามคนเหล่านั้นที่เชื่อ คือในนามของเรา พวกเขาจะขับผีออกหลายตน พวกเขาจะพูดด้วยภาษาใหม่หลายภาษา

18 พวกเขาจะจับงูหลายตัวได้ และถ้าพวกเขาดื่มสิ่งใดที่ทำให้ตายได้ สิ่งนั้นจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวาง

(5) ลก 24:3; ยน 20:11-12 (6) มธ 28:6; ลก 24:6 (7) มธ 26:32; มก 14:28 (8) มธ 28:8 (9) ลก 8:2

(10) ลก 24:10 (11) มธ 28:17; ลก 24:11; ยน 20:25 (12) ลก 24:13 (14) ลก 24:36; ยน 20:19

(15) มธ 28:19; ยน 15:16 (16) ยน 3:18; กจ 2:38 (17) มก 9:38; ลก 10:17 (18) ลก 10:19; กจ 5:15

มาระโก 16

หน้า 1896

มีอบนคนเจ็บป่วย และคนเหล่านั้นจะ
หายเป็นปกติ”

การเสด็จขึ้นไป

สู่สวรรค์ของพระเยซู

(ลก 24:50-53; กจ 1:6-11)

19 ดังนั้นหลังจากองค์พระผู้เป็นเจ้าได้
ตรัสกับพวกเขาแล้ว พระองค์ก็ทรงถูกรับ

ขึ้นไปในสวรรค์ และประทับเบื้องขวาพระ
หัตถ์ของพระเจ้า

20 และพวกเขาได้ออกไป และประกาศ
ทุกแห่งทุกหน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วม
งานกับพวกเขา และทรงสนับสนุนพระ
คำนั้นด้วยบรรดาหมายสำคัญที่ตามมา
เอเมน

(19) สดด 110:1; ลก 9:51; กจ 1:2
(20) สบ 2:4